

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

26. ÅRGANG NR. 1 FORÅR 2012

1987

2012

Den Danske Forening 25 år

Kære landsmænd

Den Danske Forening af 18. marts 1987 er stiftet med det formål at modvirke fremmedgørelsen af Danmark. En mindre kreds, som havde sammenkaldt det stiftende møde, blev bedt om at fortsætte bestræbelserne, og hermed forelægges de første tiltag med indbydelse til indmeldelse...

Vi er en kreds af mennesker, hvis erfaring fra forskellige erhverv har ligget udenfor politik, men som er stærkt foruroliget ved langtidsvirkningerne af den fremmedpolitik, som de politiske partier har tilladt at udvikle sig...

Danmark har aldrig tidligere haft problemer med indvandring. Hidtil har gæst og vært kunnet finde hinanden i gensidig forståelse af fælles værdier og af gæstevenskabs gensidige forpligtelser. Men efter at Folketinget i 1983 ind-

førte, hvad dets medlemmer kaldte "verdens bedste flygtningelov", steg antallet af indrejste asylansøgere fra nogle hundrede i 1983 til 9-10.000 i 1986...

Med et stærkt stigende antal af indvandrere fra helt andre kulturkredse og de deraf følgende kontaktvanskeligheder udvikles beklageligvis den forståelseskluft, som ses i alle etablerede samfund ved organiseret større indvandring af kulturfremmede...

Man vil ved eftertanke konstatere, at manglen på udtalelser fra landets regering om denne sag, hvis afgørelse kan sætte sit uigenkaldelige præg på det danske folk, stå i grotesk misforhold til et utal af læserbreve fra os almindelige mennesker...

Man vil med en planlagt ændring af fremmedloven tillade en indvandring af

5000 personer om året. Med familiesammenføringer bliver der flere gange så mange, og efter de i øjeblikket foreliggende fødselstal kan det med grund befrygtes, at vi vil stå med ca. 400.000 mennesker af vildt fremmed baggrund om blot 13-14 år.

Nogen begrundelse for at undlade simple talmæssige overvejelser af denne art værdiger regeringen ikke sine vælgere.

Den Danske Forening vil med alle de kræfter og muligheder, der gives den, søge at modvirke den ulyksalige fremmedpolitik, men kan kun gøre det med mange medlemmer. Vi opfordrer derfor alle, vi kan nå med denne henvendelse, til at indmelde sig og til at få flest muligt andre til det samme.

Udpluk fra første side i det første nummer af Danskeren fra maj 1987.

Et nationalt arbejde

En jubilæumshilsen fra Søren Krarup, som ene mand startede modstanden mod den fremmede kolonisering.

side 3

Hvor mange fremmede er her?

Den officielle statistik tilslører den faktiske udvikling, men Ebbe Vig har gravet sig ind bag sløret.

side 5

Et folk uden elite

Danmarks såkaldte elite forråder både landet og sig selv og bærer på et tungt ansvar for den skæve udvikling.

side 14

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKDK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Keld Rasmussen

Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Korrespondent Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt

Et folk ført bag lyset

Det begyndte under en fejlagtig økonomisk overbeskæftigelsespolitik med, at man gav adgang for såkaldte fremmedarbejdere, der midlertidigt skulle udfylde huller på arbejdsmarkedet. De ansvarlige ledere fortalte folket, at det var til økonomisk fordel for samfundet, og at de fremmede naturligvis skulle vende tilbage til deres hjemlande, så snart der viste sig tegn til arbejdsløshed i Danmark. Dermed førte de folket bag lyset, eftersom de samme politikere, så snart arbejdsløsheden blev en kendsgerning, gjorde helt omvendt.

I stedet for den lovede repatriering indførte de et såkaldt fremmedarbejderstop, men tillod samtidig de fremmede ikke alene at blive her, men også at føre deres familier ind i landet, og skabte dermed først rigtig det nationale problem. Fremmedarbejderne skulle gøres mindre fremmede, blive til gæstearbejdere - og ganske vist gæster af den usædvanlige slags, der varigt slår sig ned i værtens hjem, efter at gæstebudet er forbi.

Snart kom den egentlige sandhed frem - nu skulle de gøres til indvandrere og "integreres" i det danske folk. De danske agitatorer for denne politik fandt dog åbenbart, at der skulle være måde med integrationen, idet man da egentlig måtte støtte de fremmede i at bevare deres egen kultur, så de altså ret kunne etablere diverse "etniske minoriteter" i det efter deres anationale eller antinationale kosmopolitters mening alt for homogene danske samfund, der trængte til at "beriges" ved passende stærk iblanding af fremmede folk og kulturer.

Det, der fremstilledes som et tilvandringsstop, blev altså begyndelsen til en *varig indvandring* eller kolonisation. Det fantastiske var med et snuptag gjort til en kendsgerning. Det tusindårige danske nationalsamfund var gjort til et indvandringsland for tusinder fra fremmede verdensdeles befolkningsoverskud. Det danske folk fandt man det ikke ulejligheden værd at spørge.

Men bruddet med den nationale tradition og politik var endda ikke stærkt nok for de rettroende kredse. Porten til Danmark skulle slås på vid gab. En udlæn-

dingelov, der endnu virkede som en vis bremse på tilstrømningen, var for slem en torn i øjet og måtte altså fjernes. Trods alle sagkyndige indvendinger blev den - med tilslutning også fra, hvad der engang gjaldt for borgerligt og folkeligt nationale partier - fejlet til side for et ideologisk manifest, der gav adgangset til Danmark for enhver, som påstod at være forfulgt i sit hjemland, om det så lå på den anden side af jordkloden...

Den lille verdensdel Europa og det på verdenskortet diminutive Danmark kan ikke med rimelighed skulle stå åbent for denne folkevandring eller nye, snigende form for kolonialisme fra langt større verdensdele og områder, der selv har eller bør finde plads til deres egne befolkninger og give dem rimelige vilkår bl.a. med den betydelige økonomiske hjælp, den vestlige verden nu i mange år frivilligt eller gennem oliekrisernes afpresninger har stillet til rådighed for dem. Der må sættes effektivt bom for yderligere tilstrømning, og de store mængder af vildt fremmede, der allerede er kommet ind i landet, må gennem en rimelig og menneskelig repatrieringspolitik hjælpes tilbage til de verdensdele og områder, hvor de kommer fra og hører hjemme.

Det afgørende spørgsmål er, om og hvordan tilstrækkeligt mange kan finde sammen om i handling at virke for dette, så det danske folk igen kan få den samme ret, som vi så stærkt kræver for alle andre folk på jordklode: retten til at være sig selv.

Ovenstående er udsnit af artiklen "Et folks ret til at være sig selv" af Sune Dalgaard, som blev bragt i Danskeren nr. 1 1987.

Et nationalt arbejde

Af Søren Krarup

Jeg føler trang til at hylde Den danske Forening ved dens jubilæum, og jeg kan naturligvis ikke gøre det uden at tænke tilbage på de 25 år, der er gået og hvor jeg var delvist involveret i foreningens arbejde.

Jeg var ikke med til at stifte den. Men oprettelsen af Den danske Forening var ikke uden forbindelse med den modstandskamp, vi andre havde startet i efteråret 1986, begyndende med en annonce over en kvart side i Jyllands-Posten 21. september med overskriften ”Nej, ikke en krone”, og hvor vi derefter havde stiftet Komiteen mod Flytningeloven, som satte et modstandsarbejde i gang.

Men oprettelsen af Den danske Forening i Virumhallen en dag i marts 1987 var uden mig, for jeg var den dag i Frederikshavn for at holde foredrag, og jeg husker avisernes beretning om den terror og chikane, som autonome og ekstremistiske øvede mod Den danske Forening. Naturligvis. Vi var hele tiden genstande for terror – var det ikke håndgribeligt, så var det verbalt. Der hørte mod til at turde sig nej til Systemet Politiken med samt dettes voldsfikserede gadedrenge. Slagordene og skældsordene var altid lige ved hånden for disse terrorister, og som begivenhederne omkring Virumhallen dokumenterede, så var den verbale terror oftest ledsaget af fysisk terror og kriminalitet.

Så meget mere beundringsværdigt var initiativet for 25 år siden, og Den danske Forening har indlagt sig national fortjeneste. Det var slet ikke nogen tilfældighed, at den antog samme navn som den forening af danske rigsdagsmænd, som Grundtvig var med til at stifte i 1850'ernes første år, ligesom det heller ikke var tilfældigt, at bladet kom til at hedde Danskeren – samme navn som det tidsskrift, Grundtvig egenhændigt skrev og udgav 1848-1851. Den nationale inspiration var tydelig. Den var heller ikke tilfældig, for det var Danmarks eksistens og identitet, det hele handlede om.

Foto: Svend-Erik Mortensgaard

Dette var vores fælles udgangspunkt. Dette var den grund, vi stod på, og som vi derfor hverken kunne eller ville svigte. Samme situation som under den tyske besættelse en menneskealder tidligere. Og forbindelsen til modstandskampen mod den tyske besættelsesmagt var jo også tydelig.

Jeg tænker på Sune Dalgaard. Jeg fik forbindelse med ham i september 1986, da Jesper Langballe og jeg gik i gang med at organisere modstandsarbejdet mod indvandringspolitikken og vi ville finde nogle hædersmænd til at udgøre Komiteen mod Flytningeloven. Vi fik som bekendt forbindelse med Jens Toldstrup, med Olav Lilleør og Steen Steensen, men som den sjette og sidste kom jeg til at tænke på en dr.phil. Sune Dalgaard, af hvem jeg havde læst nogle fortræffelige kronikker om den livsfarlige indvandring.

Jeg ringede til ham og fik en kølig stemme i telefonen. Jeg præsenterede mig og fortalte om årsagen til min opringning, hvorefter Sune Dalgaard lige så køligt og upåvirket svarede ja. Der var tydeligvis ingen tvivl i hans sjæl. Og denne beslutsomme ro og urokkelighed i forsvaret for det danske folks nati-

onale eksistens var det gennemgående i den højt dannede og begavede videnskabsmands personlighed.

Jeg fik meget dyb respekt for Sune Dalgaard. Han lod sig ikke skræmme af noget. Ingen voldsmand, ingen terrorist fra de autonome voldsbrigader fik ham til at vige. Og når han havde oplevet volden og f.eks. fik sin bil ødelagt af voldsmandene i forbindelse med afhentningen af englænderen Roy Honeyford, som skulle tale et møde i Den danske Forening, så var Sune Dalgaard lige upåvirket og noterede volden som en selvfølgelighed.

Ham vil jeg minde ved dette jubilæum.

En anden skikkelse på linie med Sune Dalgaard er naturligvis Ole Hasselbalch. Jeg husker begyndelsen. Da borgerkrigen var brudt ud i slutningen af september 1986 og skrigene, skældsordene og truslerne fyg om ørene på os i medier og offentlighed, var der en artikel i Berlingske Tidende under overskriften: ”Støt Søren Krarup af rationelle grunde”. Forfatteren var en mig ukendt jurist ved navn Ole Hasselbalch, og jeg fik forbindelse med Ole Hasselbalch, og det endte med, at vi inviterede

ham med til det planlæggende møde i en fynsk præstegård sammen med komiteens medlemmer. Jeg samlede ham op på en parkeringsplads ved Lillebælt, og undervejs i bilen belærte Ole Hasselbalch mig om utallige ting – dels juridiske, men også mange andre. Ole Hasselbalch har aldrig hørt til dem, der satte sig bagerst i lokalet og lyttede ærbødigt.

Hans væsen er handling, aktivitet, utrættelighed.

Og dette har Den danske Forening og vi andre jo nydt gavn af. Ole Hasselbalchs fortjeneste i den nye nationale mod-

standskamp er meget, meget stor. Ja, hvordan skulle Den danske Forening have klaret sig uden ham – i forbindelse med retssager, møder, udfarende virksomhed. Ole Hasselbalch er ikke til at skræmme. Han er heller ikke til at trætte. Han bliver ved og ved og tager kampen op overalt og hver gang, det er nødvendigt. Hans seneste bedrift med afsløringen af dagbladet Politikens gemenhed i bogen om ”Politiken-affæren” er kun en blandt mange. Sådan har Ole Hasselbalch igen og igen sat tingene på plads og hævdet sandhed og ret. Den danske Forening var ikke mulig uden ham.

Sune Dalgaard og Ole Hasselbalch har min allerdybeste respekt.

Men der er jo lykkeligvis mange, mange flere, der i jubilæets anledning falder i mine tanker. Jeg tænker også med respekt på Poul Vinther Jensen, på Harry Vinter, på Peter Neerup Buhl, på Tomas Kirstein, på Thomas Andreasen – og mange flere. Gud ske tak og lov er der ikke mangel på modstandsfolk i denne nye modstandskamp mod dansk undergang.

Det er der grund til at være taknemmelig for her ved 25 års-jubilæet.

Manipulation eller dumhed?

Folkekirkemedlemmerne udgør en faldende andel af befolkningen, fordi danskerne udgør en faldende andel.

De fleste nyhedsmedier - bl.a. Politiken og DR - hævdede den 22/12, at folkekirken taber medlemmer i et hidtil uset omfang, idet andelen af danskerne, som er medlemmer af folkekirken, nu er under 80%.

Det er svært at afgøre, om påstanden skyldtes et bevidst forsøg på manipulation, eller om de pågældende medier virkelig var ude af stand til at gennemskue virkeligheden bag tallene.

Sandheden er, at det er danskernes andel af det samlede folketal, som falder. Det er der to årsager til: Antallet af danskere falder og antallet af indvandrere stiger.

Danskerne holdt op med at reproducere sig selv i 1968, og antallet af danskere har været faldende siden det toppede i 1981. Det år boede der 5,1 million mennesker i Danmark, hvoraf næsten alle var etniske danskere.

Antallet af indbyggere faldt derpå år for år indtil 1985, da udlændingeloven af 1983 havde afstedkommet en så stor tilstrømning af udlændinge, at indbyggertallet igen begyndte at stige, hvilket det har gjort siden.

Samtidig falder antallet af danskere år

for år, og det ligger formodentlig omkring 4,8 millioner i dag.

Folkekirken havde pr. 1. oktober 2011 4.461.071 medlemmer. Antallet af danskere, som er medlemmer af folkekirken, udgør derfor over 90%. Da antallet af danskere toppede i 1981 var 92%

medlemmer af folkekirken. Andelen er altså stort set den samme i dag.

Dette være oplyst af en af de få danskere, som har meldt sig ud af folkekirken.

Harry Vinter

25 års afvikling

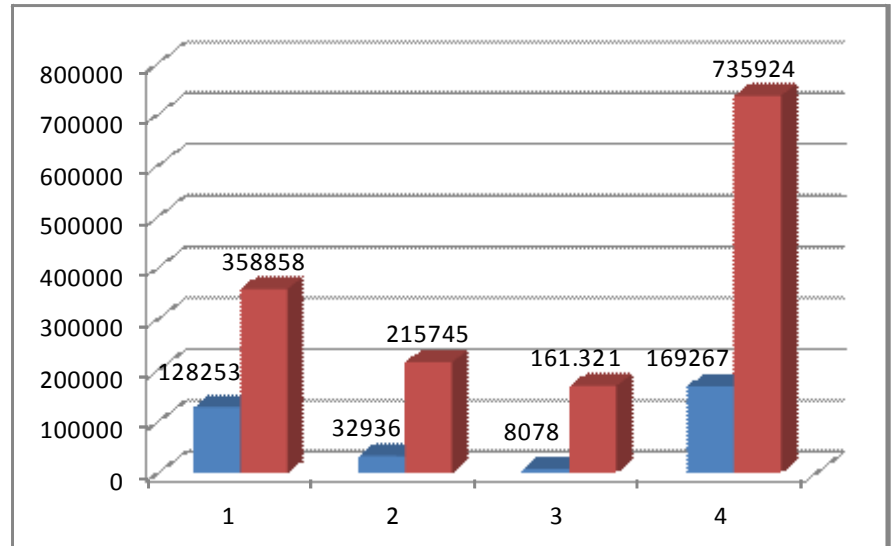
Danmarks Statistik betjener sig af definitioner, som giver et misvisende billede af den faktiske befolkningsudvikling. Cand. oecon Ebbe Vig påviser i det følgende statistikkens svagheder og opstiller korrigerede befolkningsregnskaber.

I 1987 var det problemer med at overtale vor officielle optællings-institution til at præsentere antal individer i opgørelserne fremfor antal sager, der kunne omhandle flere personer, og blive længerevarende sager, der forekom og taltes flere gange i et samlet sagsforløb. Desuden problemer med fjerne sondringen mellem såkaldte asylanter og indvandrere ud fra betragtningen at asylstatus var meget midlertidig adkomst.

I 1991 var det som flere gange siden ændringer i grupperingen af oprindelseslande, og samtidig fremførte vi vore argumenter mod de nye, helt ændrede og blot kreative optællingskategorier, der ikke var dækkede, ikke var entydige og typisk var data-drevne over tiden.

I 2004 vedtoges, uden nogen rigtig vidste det, dagen før Grundlovsdag en grundlæggende ændring af indfødsretsloven, der herefter næsten udelukkende tilgodeser fødestedskriteriet ved tildeling af den juridisk afgrænsede nationalitet. Fødestedet var holdbart, medens indvandringen enedominerede i det første forløb fra 1983, men det var 'et tveægget sværd', da det kom til, at fødslerne spillede en langt stærkere rolle, og da fødestedskriteriet fik højeste prioritet.

I 2010 så vi fortsat at børn født af udenlandske statsborgere kunne være udenlandske statsborgere, være danske, indvandrere eller efterkommere. Med folketallet og fødselsårgangen samt antal udenlandske statsborgere givet, var det tydeligt at børnefødslerne, der ikke specificeredes efter forældrenes oprindelse i opgørelserne, ikke kunne antage den fordeling, som det hyppigt kunne læses og høres om i medierne. I

Antal indvandrere og deres børn	1. januar 1987	1. januar 2012
Udenlandske statsborgere a)	128.253	358.858
Danske statsborgere ved lov a)	32.936	215.745
Børn af begge beregnet	8.078	161.321
I alt	169.267	735.924

2005 udgjorde indvandringen 81% af folketallets samlede tilvækst, fødslerne resten (19%). I 2012 var de 81% mindsket til 73%, i 2030 til 47% og i 2072 til 14% af folketallets tilvækst (resten 86% er fødslernes indflydelse på folketallet).

Primo 2012 er vi nået til at folketallets udvikling, fødselsoverskuddet og den officielt anførte indvandring logisk fører til, at indvandrerne efter de tilgængelige officielle informationer endog føder færre børn end danskerne.

Vi har problemer med at forstå, hvorledes folketallet kan vokse med mere end

nettoindvandringen, når samtidig danskerne føder for få børn til at undgå deres antal falder. Antallet af indvandrere og deres børn vokser i antal indtil 2015 mindst med godt 30.000 hvert år, derefter med stadig mere og mere hvert år. Vore beregninger er yderst forsigtige (se herom på linket nederst). Læs vort korrigerede danske befolkningsregnskab for 2011.

”Man kan komme til gravens rand på en løgn, men ikke komme tilbage igen”

”Løgner kan berettes på utallige måder, sandheden på én”

Fodnote, kilder og anmærkning:

a) Aflæste antal fra Danmarks Statistiks Statistikbanken, 'Befolkning og valg'. Antal statsborgerskaber opregnes af DS fra og med 1979. Børn er beregnet ved hjælp af de årligt varierende totale

fødselsrater i DK siden 1979, ditto totale dødsrater og totale fødselsrater i oprindelseslandene (235). En deltaljeret redegørelse herfor, specielt for valg af fødselsrater i oprindelseslandene og her findes på følgende link:

<http://www.lilliput-information.com/perspektiv.pdf>
30. marts 2011.

10. februar 2012, Ebbe Vig

Illustration af den officielle håndtering af en fødselsårgang

Kan antallet af børn født i DK af udenlandske statsborgere ikke aflæses direkte, kan det eventuelt aflæses indirekte. Antal officielt opgjorte børn født af kvinder med udenlandske oprindelser år for år i DK i perioden 1. januar 1979 til 1. januar 2009 er følgende uddrag og nogle sammenligninger under **tabel 1:**

1. januar	1979	1980
Optalte nulårige udl. stb. født i DK	2600	1911
	1981	1982
	1983	1983
	2057	1970
		1857

Kilde: Danmarks Statistiks Statistikkbanken (DSS, Befolkning og Valg)

Tabellen fortsætter i regnearket til 1. januar 2012, hvor det aflæste antal var 3.713. Antallet af nulårige udenlandske statsborgere var 2.600 svarede 1. januar 1979 (eksklusive udvandrede og døde i 1978) til: 97.615 udenlandske statsborgere i alt. Antallet af udenlandske statsborgere, der gav anledning til 3.237 nulårige i 2009 udgjorde 1. januar 2010 (eksklusiv udrejste og døde i 2009): 320.188. D.v.s. mere end tre gange flere udenlandske statsborgere i alt bosat i DK, men kun 24,5% flere nulårige pr. år af disse udenlandske statsborgere i 2009 ved fødsler, når de søgte antal børnefødsler forsøges opsporet for udenlandske statsborgere bosat i DK pr. 1. januar 1979 henholdsvis 2010. Af tabel 1 aflæses flest nulårige udenlandske statsborgere pr. 1. januar 1979, men færrest udenlandske statsborgere i alt samme dato til at føde disse børn. Her synes ikke at være nogen systematik i det vi finder.

Konklusion:

Optællingerne tilrettelægges simpelt hen således, at der først flyttes 'rundt på individerne' fra forskellige langt mere kendsgerningsdefinerede grupper (udenlandske statsborgere og naturaliserede samt børn af begge særskilt) end det, der kommer til med 'indvandrere'

Korrigeret dansk befolkningsregnskab 1

Folketallets stigning: (aflæste 1. kilde) 5.580.516 - 5.560.628	= 19.888 (+)
Levendefødte i 2011: (aflæst)	= 58.998
Døde i 2011: (aflæst)	= 52.516
Fødselsoverskud: 58.998 - 52.516	= 6.482 (-)
Nettoindvandringen udgør forskellen mellem folketallets stigning og fødselsoverskuddet: .	= 13.406 (+ -)
Antal tildelte danske statsborgerskaber i 2011: (aflæst)	= 3.911
Officiel befolkningsoptælling viser nettoindvandring: (aflæst)	22.614
Antallet af 'indvandrere' og 'efterkommere' steg med: (aflæst)	17.944

Når antallet af tildelte danske statsborgerskaber i 2011 anføres skyldes det, at disse naturaliserede er indregnet i de officielt opgjorte antal 'indvandrere' og 'efterkommere'.

Uanset stemmer det ikke. Vi hævder at folketallet i en nation på denne klode kun kan påvirkes af fødselsover- eller fødselsunderskuddet i nationen og af nettoind- eller nettoudvandringen til henholdsvis fra nationen. Andre forslag ser vi hen til.

I alt er antallet af individer med fast bopæl og udenlandsk statsborgerskab: (aflæst) 358.858

Antallet af børn som disse måtte have bragt levende til verden i 2011 fremgår ikke af de officielle opgørelser, idet alle børnefødsler opregnes samlet. Så kunne vi forsøge os med antallet af nulårige i DK med udenlandsk statsborgerskab pr. 1. januar 2012, fordi dette antal må være født af forældre med udenlandsk statsborgerskab i DK i 2011: (aflæst) 3.713

Det giver en gennemsnitlig fødselsrate blandt udenlandske statsborgere på $1000 \cdot 0/00 \cdot 3.713 / 358.858 + 346.046 / 2 = 10,5$ *)

*) Antal fødte pr. 1000 pr. år i en population: $346.046 / 358.858$ og 358.858 var antallet af udenlandske statsborgere henholdsvis pr. 1. januar 2011 og pr. 1. januar 2012.

Men den totale fødselsrate i Danmark (gennemsnittet for alle) var **10,6** børn pr. 1000 i 2011. De udl. statsb. i DK skulle som konsekvens heraf i gennemsnit føde færre børn end gennemsnittet i DK og også færre end danskerne i gennemsnit. *Det stemmer ingenlunde.*

Konklusion:

Eneste mulige forklaring: De udenlandske fødte benævnes dels 'fødte blandt danske/danske statsborgere' dels indvandrere. Få udenlandske børnefødsler (3.713) benævnes og optælles som sådanne, resten indgår i de officielle antal som indvandrere, efterkommere eller som danskeres fødsler. Nøjagtig hvad vi advarede om i 1991 ville ske med de ændrede tælle kategorier sker nu: De viser sig ikke være entydige eller dækkende, og data/tid ændrer deres indhold.

og 'efterkommere' fra 1991. Hertil kommer så konsekvenserne af den ændrede indfødsretslov af 4. juni 2004. Langt de fleste børn født af udenlandske statsborgere i Danmark bliver at benævne danske, 'indvandrere' eller 'efterkommere' i en juridiske afgrænsning, her fødestedet, resten placeres i samme gruppe af udenlandske statsborgere som forældrene.

Der er således ingen muligheder for at

aflæse det samlede antal børn født af udenlandske statsborgere/oprindelser i Danmark, fordi de kendetegn på egen-skaber, vi skal aflæse, udviskes.

De officielle nettoindvandringsantal og alternativt stigningen i antal indvandrere og efterkommere er henholdsvis 22.614 og 17.944 i befolkningsregnskab 1 er større end tilsvarende vort korrigerede nettoindvandringsantal 13.406, der bygger på sikre, entydige begreber, og for-

Korrigeret dansk befolkningsregnskab 2

byggende på antal udenlandske statsborgere fra regnet levendefødte i året placeret i samme kategori og tillagt tildelte danske statsborgerskaber i året

Stigning i antal udl. Statsb. i 2011: 358.858-346.046 (begge aflæst)	12.812 (+)
- antal nulårige udl. statsborgere pr. 1/1 2012 (fødte i 2011) (aflæst)	3.713 (-)
+ antal naturaliserede i 2011 (aflæst)	3.911 (+)
I alt indvandrede i 2011	13.010

Dette antal afviger med 396 fra resultatet i regnskab 1 side 1. Danmarks Statistiks (DS's) fortsatte, kreative håndtering af fødselsårgangene i Danmark betinger simpelthen dette, såfremt befolkningsregnskabet skal kunne korrigeres, så det tegner virkeligheden realistisk:

2010 (med citat fra Danmarks Statistik):

Fødselsårgangen i 2010 i Danmark var 63.411. Fordelingen på danskere, vestlige og ikke-vestlige indvandrere og deres børn oplyses ikke i en brugbar form til brug for den foreliggende opgave: Uddrag af DS's varedeklaration illustrerer håndteringen af kategorierne 'indvandrere' og 'efterkommere': **2010. Der læstes under overgangshyppigheder i Danmarks Statistiks varedeklaration via dette link: <http://www.dst.dk/adminExt/404/404.aspx> - siden, linket henviser til, findes ikke længere:**

(Citat begyndt) "Nyfødte, som har en mor, der er indvandrer eller efterkommer, kan både kategoriseres som efterkommer eller med dansk oprindelse. Det afhænger af herkomst og statsborgerskab for både moderen og faderen, hvilken kategori barnet havner i. I fremskrivningen fordeles nyfødte på oprindelse i overensstemmelse med det gældende mønster i perioden 2007-2009. Fx var der i den periode 17,3 pct. af de nyfødte, der fik dansk oprindelse, når moderen var en ikke-vestlig indvandrer med dansk statsborgerskab. Andelene holdes på samme niveau gennem hele fremskrivningsperioden (mit: ?!)

Andel nyfødte, som får dansk oprindelse, opdelt efter moderens oprindelse og statsborgerskab:

Kvinder med dansk oprindelse, dansk statsborgerskab: 100 pct.

Kvinder med dansk oprindelse, udenlandsk statsborgerskab: 100 pct.

Indvandrere, vestlige med dansk statsborgerskab: 77,9 pct.

Indvandrere, vestlige uden dansk statsborgerskab: 55,9 pct.

Indvandrere, ikke-vestlige med dansk statsborgerskab: 17,3 pct.

Indvandrere, ikke-vestlige uden dansk statsborgerskab: 26,3 pct.

Efterkommere, vestlige med dansk statsborgerskab: 100 pct.

Efterkommere, vestlige uden dansk statsborgerskab: 65,3 pct.

Efterkommere, ikke-vestlige med dansk statsborgerskab: 100 pct.

Efterkommere, ikke-vestlige uden dansk statsborgerskab: 35,3 pct.."

(citat slut)

opererer med DDR i sine opgørelser af udenlandske statsborgere, uanset at Berlinmuren faldt for godt 22 år siden. Der har så ikke været officiel indvandring fra DDR de senere år, det skal siges.

Hvis vi forudsætter at Vesteuropas lande uden østudvidelser af EU og USA, Israel, Japan, Australien og New Zealand er den ene gruppe (1) af oprindelseslande og resten af kloden den anden gruppe (2), er fordelingen netop ikke som hævdet af DS, at hovedparten af nettoindvandringen til Danmark i 2011 er sket fra vestlige lande. Det forholder sig udpræget præcis modsat.

Indvandringen fra gruppe 1, 2011: 1.750 (13%)

Indvandringen fra gruppe 2, 2011: 11.260 (87%)

Når forskellen i et enkelt år bliver så stor mellem det officielle regnskab og det korrigerede skyldes det, at både naturaliserede og udenlandske statsborgere føder danske børn efter juraen, selv om hverken biologien herunder genetikken og kulturen er danskpræget. Og netop tredje generation efter de oprindelige indvandrere er de fødende i disse år.

Af et samlet antal indvandrere og deres børn på mindst **735.941 pr. 1. januar 2012** (opregnet efter samme model som dannede grundlag for analysen, jfr. sidste kilde, side 5) stammer 72.771 fra Tyrkiet, 62.024 fra Afrika, 49.169 fra Irak, 39.661 er statsløse, 37.653 fra Pakistan, 33.881 fra Iran, 20.613 fra Afghanistan, 28.585 fra Tyskland, 19.928 fra Norge, 18.492 fra England, 17.000 fra Sverige. Til sammenligning af størrelsesforholdene:

I Helsingør var det samlede indbyggertal 46.279 i 2011, Silkeborg 42.724, Svendborg 27.009.

Ikke fordi vi har særskilt behov for demografiske eksperter. Vi rettede vor kritik mod tælle-kategorierne eller befolkningsgruppe-opdelingen straks fra 1991:

'Men nogen kunne måske finde på at tro i stedet for at vide om denne verden'.

udsat folketallet, i alt antal levendefødte og døde er pålideligt opgjort, hvilket vi ikke har nogen grund til at betvivle. Vi hævder ikke, at de officielle og officieuse oplysninger om fertilitets- eller fødselsratetilpasning blandt de mest fødende indvandrere har som konsekvens at nettoindvandringens andel af folketallets vækst forsøges *manipuleret* med et uskønt formål for øje. Det er dog konsekvensen af tællekategorierne 'indvandrere' og 'efterkommere'. Vor sikreste

korrektion fremgår af befolkningsregnskab 1. Skal vi vise indvandringens fordeling på oprindelser/nationaliteter er der behov for endnu et korrigeret befolkningsregnskab (nr.) 2.

Vi har nævnt grupperingen af oprindelseslande, fordi bl.a. EU's udvidelser og f.eks. Schengen-aftalen pludselig fører til, at hvad var et benævnt østligt land ændres til et benævnt vestligt land. Vi bemærker at Danmarks Statistik fortsat

Den officielle kategorisering (gruppedeling) af individer ved nationalitet (herunder ved tildelt dansk statsborgerskab ved naturalisation) var blevet for snæver, hævdedes det: 1. Mange naturaliserede immigranter vil ikke være integrerede i det danske samfund 2. Børn af naturaliserede vil ikke tilhøre en delpopulation af immigranter 3. Tilbøjeligheden til at blive danske statsborger ved naturalisation vil variere fra nationalitet til nationalitet (Professor P. C. Matthiessen, 2000, se kilde side 8).

re' i alt i prognosepunktet **2050** forudsat en nettoindvandring på 18.000 pr. år indtil 2040. Her 'slår de lave fødselsrater sandelig igennem', ja, de bliver som nævnt negative, forudsat virkeligheden beskrives, så bogstavelig talt 'børnene går i deres moder' efter 2040 uden netoutvandring. Sådant sker kun i et cyberspace.

Selv ikke-talminde kan se noget ikke stemmer, når antal og årstal sammenlignes parvis.

skete med udgangspunkt i Betænkning nr. 1214, Bedre statistik om flygtninge og indvandrere og efterfølgende arbejdsgruppe-rapport.' Statistiske Undersøgelser nr. 43', 1991 fra DS. Kravet om forbedring var fremsat i en forespørgsel fra Pia Kjærsgaard i Folketinget til den daværende ansvarlige minister Marianne Jelved i 1990.

Ja, den egentlige kritiske substans stammede fra Danskerens artikler, ikke fra noget politisk parti. Dette kan vi oplyse uden at blinke. Det, der kom ud af betænkingsarbejdet, blev *uden* en opfølgning meget værre end det registrerings- og befolkningsstatistiske system, der havde været gældende indtil da.

Kilder:

<http://www.dst.dk/da/Statistik/nyt/Emneopdelt.aspx?psi=565> og <http://www.statistikbanken.dk/statbank5a/default.asp?w=1366>, begge under kategorien 'Befolkning og valg'

Matthiessen, P. C. (2000). Indvandringen til Danmark i det 20. århundrede (Immigration to Denmark in the 20th Century). Nationaløkonomisk Tidsskrift 139 (2000), pp. 79-94.

Hansen, Hans Oluf & Längerich Karsten (2001). Modeling External Reproduction, Citizenship, and Ethnic Differentials In Labor Supply. Published in Proceedings of Symposium on Applied Statistics, arranged by Univ. of Copenhagen, Dept of Econ. And Statistics Denmark, January 22-24, 2001

Vig, J. E. (10.10.2011). Befolkningsrelateret forskning ikke mulig i Danmark, hvis den skal bygge på den officielle danske befolkningsstatistik efter 1991 (udarbejdet, men indgår i UVVU-sag, hvori vi afventer dom).

Vig, J. E. (30. marts 2011). Immigranter og deres efterkommere i Danmark - 93 års udvikling og perspektiv: <http://www.lilliput-information.com/perspektiv.pdf>

10. februar 2012, Ebbe Vig

Indvandrere? Palæstinensere? Danskere? Efterkommere?

Denne nye kategorisering er mere **kreativ** end **klarhedsskabende**, og der er tale om data-drevne definitioner, der ikke ligger fast, meldes det fra landets førende demograf indtil 2010 Professor Hans Oluf Hansen (2001, se kilde side 5). [Danskeren, nr. 1 februar 2006](#), side 6: "I en kommentar til Den Danske Forening giver Hans Oluf Hansen udtryk for, at CPR-registeret og Danmarks Statistiks definitioner af indvandrere og efterkommere er uegnede grundlag for både en beskrivelse af den nuværende befolkning og for udarbejdelse af prognoser om den fremtidige befolkning. Han anbefaler en egentlig folketælling, som kan give klarhed over blandt andet folks etniske tilhørsforhold."

Fremskrivninger fra 30. maj 2002 <http://www.dst.dk/pukora/epub/Nyt/2002/NR217.pdf> antal: **1.069.777** 'indvandrere' og 'efterkommere' i prognosepunktet **2040** bliver i Nyt fra DS nr. 220, 23. maj 2007 <http://www.dst.dk/pukora/epub/Nyt/2007/NR220.pdf> til antal: **746.696** 'indvandrere' og 'efterkomme-

Hvordan kunne det gå så galt?

Et enkelt historisk rids af dansk persondatahistorie skal trækkes frem: CPR-registeret forsøgte at reetablere personregistreringen (der indførtes 1. april 1968) efter familiebåndet og dermed den genetiske tilknytning var blevet delvis droppet af CPR engang i 1970-erne (jfr. oplysningen: "Missing embedded pointers..." p. 4 i anden kilde). Etniciteten knyttende sig centralt til nationalitet, statsborgerskab og afstamningen (etniciteten).

Dette var motivet bag Hans Oluf Hansens redegørelse 2001, 10 år efter ændringerne i 1991 (2. kilde, side 4, sidste afsnit). Som det ses lykkes det at få droppet familiebåndet og dermed den genetiske tilknytning i andet forsøg med kategorierne 'indvandrere' og 'efterkommere' fra 1991.

Fødestedskriteriet godkendes tilmed af regering og støtteparti 7. juni 2004. Og ringen er sluttet. Ændringerne i 1991

Fra indbakken

Om Danskeren

I forrige nummer af Danskeren efterlyste vi læsernes mening om Danskeren og en eventuel ændring af indhold og layout. Nogle få læsere har reageret på opfordringen. F.eks. skriver Ole fra Aalborg blandt andet:

"Et mere sobert og let læseligt lay-out end det nuværende skal man lede længe efter.

En ændring til noget smart og moderne vil blot bidrage til, at "Danskeren" bliver reduceret til en dusinvare, der vil anonymisere produktet.

Behold individualiteten. Den hævder sig blandt mængden af tidsskrifter.

Og det er jo indholdet, der tæller!

Det er også indholdet, der interesserer Bo fra København. Han skriver blandt andet:

Når jeg i dagens post aner den diskrete konvolut med Den Danske Forenings blad "Danskeren" så glæder jeg mig

ikke til læsningen. Den er ofte ret deprimerende, fordi facts lægges alsidigt frem om Islams ulykker, crime, terror.

Pga 25års jubilæum efterspørges læsernes forbedringsforslag, og her har jeg et, der er ret umulig at gentage. Nemlig flere solstrålehistorier. Ved at bevæge mig længst mulig væk fra Mellemøsten og USA har jeg funder en sådan. Jeg havde nemlig en tilsvarende Japan-artikel i bladet for 20 år siden og et svensk blad bad om lov til at aftrykke min delvis opløftende artikel. Så den har jeg varieret på og opdateret.

Da jeg kombinerede hvedebrødsdage med at lære min kones land Japan at kende i 1993, sku' vi ned i en omegnsmetro i Tokyo. Pludselig vrimlede det med hundredvis af uniformerede politibetjente og i højtalerne oplystes, at anholdelse af nogle ikke-japanske kriminelle havde krævet denne unormalitet, men afgang var til normal tid.

Selvom sådan en episode næppe har været oplevet før, for 99,9% af japanere havde alle virket ligeglade, men avisomtale skulle være sikker, så næste dag

læste jeg Time of Japan og min kone de japanske dagblade og vi vidste nu, at en håndfuld fremmedarbejdere (ud af et par tusinde) fra Irak havde solgt hård narko og var blevet arresteret. Siden har jeg læst, at olieimport har været betinget af oplæringsjob til nogle tusinde af olielandets arbejdere, og mange var blevet uundværlige for den japanske arbejdsgiver, men der er aldrig givet opholdstilladelse ud over 2-3 år. Sigtet er uddannelse, så vel som indtægt. Japan ved, at man kan lære meget af japansk firma-effektivitet og den prestigefulde opnår de gerne og det sidestillede engang overfor USA med ulandshjælp.

Vi lader opfordringen til solstrålehistorier gå videre til vore læsere. Hjælp os med at grave de positive historier frem, som kan opmuntre til forøget indsats!

Hvor skoen trykker - eller debat om demokratiets vilkår.

Det skal indledningsvis påpeges, at mit engagement i indførelsen af direkte demokrati i Danmark i høj grad skyldes min indignation over, at frihedskæmperne – efter fem års tysk besættelse – ikke fik den politiske indflydelse, som deres indsats i allerhøjeste grad havde gjort dem berettiget til. De gamle politikere vendte efter krigen frygteligt tilbage og har siden da ført sig frem som demokrater under dække af og legitimeret af det repræsentative demokrati. Den almindelige vælgers mening har politikerne ikke brug for, når først de er valgt – de alene vide, hvad der er til folkets bedste.

Ordet demokrati betyder – som de fleste ved – folkestyre, hvilket gammelpolitikerne udlægger, som om de har ret og pligt til at styre folket, hvilket de så forsøger med svigtende held. Den mere kvikke del af vælgerskaren ser derimod folkestyret som en mulighed for indflydelse og medbestemmelse på vigtige politikområder ved direkte stemmeafgivning om for befolkningen vitale politiske emner. Kun på denne måde kan det godtgøres, at man har stræbt efter en demokratisk beslutningsproces. Imidlertid har vi med al ønskelig tydelighed erfaret, at dette ligger langt fra de fleste gammelpolitikeres tankegang.

Det er derfor nødvendigt, at alle gode kræfter nu sættes ind på at opnå direkte demokrati – gerne som i Schweiz – altså et ægte systemskifte og ikke et pseudo ditto efter den Krarupske model. Dette kræver imidlertid, at de såkaldte dansksindede besinder sig og gør op med sig selv, hvor skoen trykker. Ellers kommer vi ikke videre! Politikerledet (på svensk: politikerföraktet) vil vokse støt og roligt, og betændelsen i det i forvejen betændte politiske miljø vil fortsætte med at brede sig.

*Vælgerforeningen Danmark
v/ formanden Hallstein Bjørnbak*

Det 19. århundredes nationalliberale historiesyn og Sønderjylland

Da blændværket ramlede, blev det de mangelfuldt uddannede bønderkarle, der frelste Danmarks ry.

Af Erik Dagø

I bogen 19 myter i Sønderjyllands historie udgivet af Historisk samfund for Sønderjylland nævnes cand. theol. og magister i historie Carl Ferdinand Allen som én af de betydeligste personer i etableringen af den nationale syntese over dansk historie. Han døde i 1871, men udgav forinden "Haandbog i Fædrelandets Historie med stadig Henblik paa Folkets og Statens indre Udvikling fra 1840" – betegnet som den mest indflydelsesrige danske historiebog fra det 19. århundrede.

F.C. Allen satte folket i centrum og gav det mening at tale om det danske folk og den danske nation med henvisning tilbage til folkevandringens tid og skrev: "Det, der udmærker de gamle danske, som nordboerne i almindelighed, frem for jordens fleste andre folk, er den krigeriske ånd, som besjæler nationen".

"Det, der kendetegner det danske folk, er – ud over det krigeriske –, at det i oldtiden levede i et frit, demokratisk og nationalt enhedssamfund. Det danske samfund var et nationalt homogent og klasseløst samfund, der bestod af frie bønder. Bønderne valgte kongen og deltog i den politiske beslutningsproces på tinge: "Fædrelandskærlighed og en levende deltagelse for landets almindelige anliggender næreredes ved folkeforsamlingerne, hvor enhver, som havde evner dertil, frit kunne udtale sig om, hvad der kunne være til gavn for folket og staten", skriver Allen.

Men han er også inde på, at denne idealtilstand ødelægges af klassedeling og fremmed indflydelse på dele af det danske samfund. Allen hævder, at den oprindelige danske folkeorganisme fra oldtiden og den tidlige middelalder blev ødelagt, fordi præstestanden og

siden adelen udviklede sig i en selvstændig kaste, der ikke handlede for folket, men alene i egen interesse, hvilket kulminerede under adelsvælden. Samtidig opstod der skel mellem folkekultur og finkultur, hvor finkulturen kom under fremmedsproglig indflydelse og mistede rødderne i det folkelige. Dette begrundes Allen med den fortykning af sproget, der sker, dels pga. den latinskrevende, katolske gejstligheds skrive- og læsemonopol, som gjorde, at selv fædrelandets historie blev skrevet på latin af f.eks. Saxo. "Kun lovene", skrev C. F. Allen, "er folkets eget værk, skrevet på dansk, men ikke uden modstandskraft og henviste til klerken, der sad i sin celle og snirklede sin munke-skrift i latinske talemåder.

sprog, rimkrøniker osv. Ved enevældens begyndelse i 1661 måtte modersmålet "endnu kæmpe med sine gamle fjender, latin og tysk. Latin var det overvejende skriftsprog, tysk hofsproget, mens digtersproget på dansk tog sin begyndelse med præsten og digteren Anders Christensen Arreboe (1587-1637).

Den nationale historie beskrev en stor bue, der begyndte med en nationalliberal guldalder; blev efterfulgt af en århundrede lang nedgangsperiode, som vendte i slutningen af 1700-tallet for igen at bevæge sig op mod en ny guldalder i C.F. Allens samtid i midten af 1800-tallet.

Efter 3 års krigen i 1848 skrev C.F. Allen bogen: "Det danske Sprogs Historie i Hertugdømmet Slesvig eller Sønderjylland." Udkom som 2-bindsværk 1858-1858, og er skrevet ud fra den geopolitiske strid om Slesvigs stilling i forhold til det danske kongerige. Ifølge Allen er sprogets historie dybt rodfæstet i folkeli-vets grund, og det er derfor muligt via sproget at afgrænse nationens udstrækning. Derfor er det afgørende at tilbage-vise de tyske fremstillinger af sprogforholdene i Slesvig. Grundsynet er: "Så snart det begynder at dages i Danmark og Nordens historie, og dennes forhold og begivenheder vinder en bestemt skikkelse, tidligt i slutningen af det ottende århundrede, finder vi Danmarks rigsgrense ved Ejderen. Fra egnen omkring denne flod begyndte de danske deres første alvorlige kamp mod tyskerne, da Karl den Store under sine hær tog mod saxerne drog frem i det nordlige Tyskland og til sidst gik over Elben. De underkuede saxers eksempel lærte de danske, hvad de havde i vente, om de ikke i tide satte sig til modværge imod den fremtrængende erobrere."

Valgplakat fra afstemningen om Sønderjylland i 1920

Det var altså alene den almindelige bondebefolkning, der fastholdt modersmålet og derved var bærer af den oprindelige danske nationalitet, som det kom til udtryk i folkesange, kæmpeviser, ord-

Allen fastslog den danske stats oprindelige udstrækning til Ejderen i år 800 og indtil omkring 1500 tallet, hvor Slesvig var "uforvansket og ukrænket" mht. sprog, love, sæder og forfatning. Men allerede på dette tidspunkt vandt tyskerne frem. Ikke i folket, men i eliten og de styrende lag. Således opstod der efterhånden et modsætningsforhold mellem den tyske elite og det danske folk i Slesvig.

Allen har ingen forståelse for oplysningstidens statspatriotisme og kongetroskab, som han kalder falsk humanitetsvæsen eller en samfundsorganisation, der ikke bygger på nationalitet. At diverse konger og regeringer ikke har interesse for sproget eller nationaliteten, er for Allen kun forståeligt som en bevidst undertrykkelse af dansk nationalitet eller et udslag af uvidenhed. Allen: "Politik, der ikke føres efter nationale principper og på nationalt grundlag, lader sig simpelthen ikke gennemføre i praksis; den må være i overensstemmelse med selv folkets natur, med dets modersmål og nationale liv."

Allen nævner, hvorledes den reformaristokratiske regering under kronprinsstyret efter 1784 førte fortyskningen ind i kongerigets hjerte og skriver: "Det er som et vidunder, at det danske folk har undgået den skæbne at bukke under for den tyskhed, der så mægtigt herskende hos regeringen og de højre samfundskredse, eller at den ikke trængte dybere ned og efterlod varigere spor i sæder, tænkesmåde, sprog og litteratur. At den ikke gjorde det, derom bærer vort folkeliv, vor rige blomstrende ejendommelig litteratur, vort herlige uforfalskede modersmål og den ædle frugt, som udviklingen senest har bragt os, og som den år for år bringer fuldere og fuldere, en kunst vidt forskelligt fra Tysklands, et vidnesbyrd, der ligger åbnet for alle.

Det var vistnok en truende tilstand, fortsat gennem flere menneskealdre, og netop gennem tider, da folket mindst var i stand til at værges for sig, eftersom det var bortvist fra al deltagelse i statslivet og den offentlige styrelse, voldgivet til sine beskikkede lederes visdom eller dårskab. Var det sket, som der var den største fare for, at tyskheden havde grebet det menige folk, således som den

havde bemægtiget sig de højere stænder: Så havde skaden været ubodelig, folket var blevet løsrevet fra sin rod og havde tabt sig selv som dansk."

Min kommentar: Det er jo manende ord og mange associationer til nutiden – noget, der også kan bruges i argumentationen i dag. F.C. Allen har skrevet andre bøger om Sønderjylland. Sætter man sig ind i landsdelens historie, forstår man bedre sønderjydernes/sydslesvigernes kamp for deres nationale tilhørsforhold til Danmark. Nogen vil måske sige, at vi danske nord for grænsen nu er i samme situation?

Vores stolte forfædre vikingerne har min største respekt, og jeg har derfor bedt DANSKEREN om at bringe tegningen med den stolte viking med sværdet i hånd. Desværre er vikingeblood i årene en mangelvare i Danmark! Med en stamtavle tilbage til 1743 ruller det stadig hos mig! Hvad med dig?

NB: F.C. Allen skriver noget interessant side 138, at den første lov om indfødsret blev indført 1776, og at den blev indført "til beskyttelse af danskere!" Danske borgere havde nemlig udtrykt utilfredshed med, at de blev udelukket fra embeder i staten som andre (læs tyskere)!" Dette tog lovgivningsmagten til efterretning og bestemte, at man ikke vil foreslå andre end danske, norske og holstenerne eller hvem dertil lige agtes!"

Som snart 79 årig bliver det nok ikke i min tid, at man måske skal indføre en lignende regel, (hvis det i det hele ta-

get kan lade sig gøre), men...Til orientering: Det Jylland F.C. Allen omtaler fra 800-tallet, var opdelt i et Nørrejylland til Kongeåen ved Kolding, og et Sønderjylland fra Kongeåen til Ejderen. Derfor blev grænsen i 1864 efter krigen og tabet af Sønderjylland fastlagt til Kongeåen ved Kolding. I 1920 flyttedes grænsen til Kruså. Ejdergrænsen gik fra Tønning i vest over Rendsborg til nord for Kiel langs Ejderfloden.

Efter krigen i 1864 og tabet af Sønderjylland skulle man finde syndebugke, og de danske soldater måtte stå for skud. De svigtede, lød det hos de politisk korrekte, for sådan nogen var der også dengang!

Det fik oberst Axel Liljefalk og søofficer Otto Lütken til at skrive bogen "Vor sidste kamp for Sønderjylland". I indledningen skriver de: "Op danske. Slå et slag. Det gælder jo en ærlig sag. Det gælder folk at være". Det var altså danskernes identitet som folk, der stod på spil, fastslog forfatterne, og fortsatte:

"Og dog var det netop disse bønderkarle, som, da alt ramlede sammen; da vor politik viste sig fejlslagen; vor begejstring hul; vore planer fantasier; vore forholdsregler blændværk; vor vilje vankelmod – da blev det bønderkarlene, der reddede nationens ære; da var det de mangelfuldt uddannede, slet bevæbnede menige soldater, der frelste Danmarks ry; ikke ved nogen glimrende våbendåd, men ved trofasthed, udholdenhed og sejhed!"

Min tilføjelse: Hvis man vil vide hvilket svigt soldaterne var ude for, så læs de 2 bind af Buk-Swienty: "Slagtehus Dybbøl" med baggrund i arkivmateriale. Det er rystende læsning. Alene det, at krigsminister Monrad var biskop og en kirkens mand, men også maniodepressiv og derfor i sin vankundighed fyrede de bedste generaler og valgte uduelige som deres afløsere, var katastrofalt. Desværre må jeg konstatere, at der her i år 2011 ikke er sket de store fremskridt mht. til ledelse af vores land. Dengang gjaldt det Sønderjylland – nu gælder det til gengæld hele Danmark som nationalstat!

Mens man inde i Virumhallen drøftede muligheden for at sende flygtninge hjem, foreslog demonstranten udenfor hallen, at racisterne indendøre skulle sendes hjem.

Forening stiftet i byge af sten og røgbomber

Berlingske 20/3 1987

Folketingets formand Svend Jacobsen tager afstand fra ny forening, som vil arbejde for at sende flygtninge hjem. Den Danske Forening oplyser endnu ikke om medlemsantal. Georg Schjormann.

DRåben 19/2 1993

TV-Fakta-journalisten Klaus Laursen er blevet »bæret« med hele bagsiden af Den Danske Forenings blad »Dan-

af Klaus Larsen blev brugt udtryk som at farve, fortie og »dreje« på kendsgerninger og rapportere om begivenheder, der aldrig er fore-

Hvis en DR-journalist beskæftiger sig med kontroversielle emner i dagens Danmark, risikerer han åbenbart mange for-

MADSEN OG TYRKERNE

Det Fri Aktuelt 17/2 1989

Det er forbandet ærgerligt, at en god socialdemokratisk borgmester som Per Madsen i den grad falder ned i fremmedebattens skyttegrave.

At han lader sig bruge af Den Danske Forening og leverer skyts til de aller mest fladnandede

19. marts 2007 15:00 | Print fra www.bt.dk | © B.T 19. Marts 2007 15:

Krarup: Den Danske Forening er vor tids frihedskæmpere

BYRÅD SKABER

Godt at Hillerød Byråd nægter at huse Den Danske Forening, siger Mimi Jakobsen. Dybt betænkeligt, siger Ebbe Kløvedal Reich

Byråd tabte lo

Den Danske Forening skal have lov til at

Af Jens P. Skaarup Den Danske Forening vandt i striden om loka-

ikke overholder landets love og regler. Tvangsboeder er med formanden, statsamtmand Jørgen Harder Ras-

LUK DANMARKS GRÆNSER Den Danske Forening misbruger

De udlændinge, der har været her længe, ikke taler dansk og er på bistand skal sendes hjem, siger formanden for Den danske Forening

EkstraBladet 25/4 1995

Kommune politianmelder brætspil

Lederen af Vollsmose-sekretariatet politianmelder Den Danske Forening for "Voldsmosespillet"

Et brætspil kaldet "Voldsmosespillet" fra Den Danske Forening bliver nu en sag for overfald og islamiske ekstremister. Jurister har fortalt mig, at overfor og islamiske ekstremister. Over for Kristeligt Dagblad beskriver Harry Vinter, der er rystende, »siger Kay Jokil. Men dem er der ingen, der

Er det et problem, racister og gaininge tager foren navn forfarngeligt? - Ja, men hvad afgøre? Misbrug kan sættes for. Er i ikke selv midt i udlændingene

Den Danske Forening misbruger Disney-tegneserie til at kritisere dronning Margrethes nytårs-

Formand stævnes for bagvaskelse

Der skal koges op under hende siger formanden for Den Danske Forening

DEN DANSKE For- Den Danske Forening for jer, at »før eller siden bli- Forbundsformanden for

Nr. 4 - 1992 4. årgang 10 kr.

Danskerne - Et truet folk?

Tænk, hvis han har ret

En af de to seneste årtiers mest kontroversielle danskere har udgivet sin personlige beretning om indvandringspolitikken. De afgørende forudsigelser har han fået ret i, men tænk, hvis han bare har en lille smule ret i alt det andet.

Foto: CARSTEN INGEMANN

OPGØR - Ole Hasselbalch, der er 58 år og jurist, har brugt mere end 20 år til at advare mod den danske indvandringspolitik, bl.a. som formand for Den danske Forening.

Den Danske Forening uden modstand KU's flygtninge

KU'erne blev svigtet af

Frederikssund: De unge konservative i op, så det blev ca. 25 unge, det, at være

25 års presseklip Den Danske Forening

2 DET FRI AKTUELT

LEDEREN

Politiken beklager

Pol. 21/6 1991

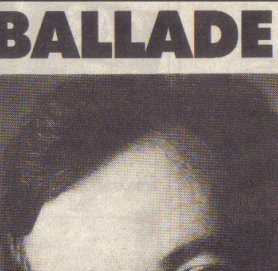
I en artikel den 14. juni om Den danske Forening citeres en række navngivne personer for udtalelser om, at foreningen har 'klare forbindelser' til nazisterne, og den har 'racistiske og menneskefjendtlige tilbøjeligheder'.

Der er ingen dokumentation for disse beskyldninger, som vi beklager at have viderebragt. Politiken har betalt 5.000 kr. til foreningen for den tort, den har lidt som følge af artiklen.

Politikens redaktion

DEN DANSKE FORENINGS SUCCES

LI vis man dog bare kunne tro, at det kendemærke at skabe et offentligt rum for en drejning. Det er ikke Ole Hasselbalch og hans Berlingske I. sektion 3

BALLADE

okale-strid

åne kommunale lokaler i Hillerød

Fælleslisten, to af de fem konservative og to Venstres medlemmer i det 21. mand store byråd. De øvrige konservative plus det rest-

ger, siger Tilsynsrådets formand, statsamtmand Jørgen Harder Rasmussen. I en kommentar til Tilsynsrådets afværgelse stior

Indland

Til møde bag politiets skjolde

Medlemmer af Den Danske Forening, som tordner mod flygtningepolitikken, måtte vente to timer i hujen, råben og piften, før de kunne høre et foredrag om ytringsfrihed.

stand mellem de slagordsræbende grupper og den tavse, fakkell bærende skare fra »Foreningen«. Optræk til egentlige voldsomheder var der først, da en

Forening Disney

Søndagsavisen
26/12 1993

alvorligt?
esvære

Vi må have de fremmede væk, ellers er det ude med os.

DANNEBROG MOD DEN MUSLIMSKE TRUSSEL

Forsvarsminister Knud Enggaard overrakte ny fane til Den Danske Forening

Ifølge Hasselbalch er det muligt, at Foreningsnummeret vil blive slået ind i dansk flygtningedokumentation. Evidensen på magt nazister - sig

sur på tral- ioteket?

abonnere på
gskritisk tidsskrift

er med
om ind-
Dan-

tilstrømning fra overbefolkede lande», sendte Harry Vinther i maj i år et brev til

Tirsdag den 3. april 2007 · Erhverv & Økonomi

MARKEDSFØRING Bendt Bendtsen (K) bøjer sig efter pres fra S og R for at finde nyt navn til Danmarksfonden, der er et centralt tiltag i global markedsføringsplan af Danmark, da Den Danske Forening har fond af samme navn.

Danmarksfonden skal have nyt navn

Af ANNE METTE SVANE og LENE MØBJERG

Der er opstået politisk blæst om en ny global brandingskampagne af Danmark, efter at regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og de radikale i går blev enige om at afsætte 412 mio.

nske Forening odstander ved gtningemøde

Fr. Amtsavis 8/10 1993

f Indvandrerforeningernes Samvirke

overladt til de
der deltog i mø-
opponenter til

bekæmpe nazismen, er det Den Danske Forenings mål at sikre dansk kultur, tanke-

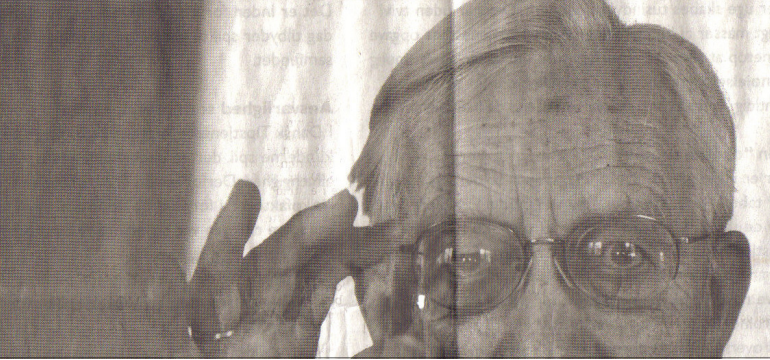
flygtninge og det andet øjeblik om indvandrere. De unge KU'ere forsøgt

Kæmp for alt, hvad du har kært

Frå modstand til modstand - for en del gamle modstandsfolk fra Besættelsen var og blev det nationale det eneste bærende. Ikke så få af dem gik senere til modstand mod indvandrerpolitikken, dengang det ofte kostede at blive udråbt til »racist«, fysiske overfald m.m.

INDVANDRING
Af NIELS LILLELUND

Februar 1945 i Vestre Fængsels tyske afdeling. 22-årige Sune Dalgaard sidder i sin celle og spekulerer på, hvad der skal ske.

Varmeboblen i kosmos

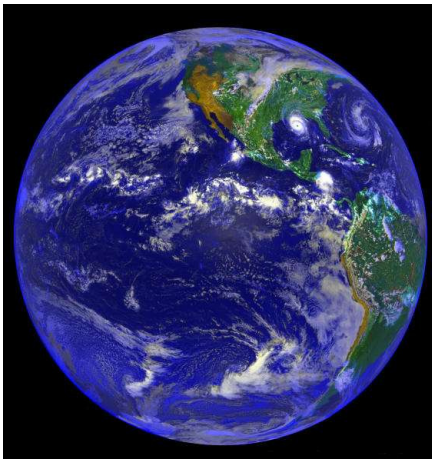
Danmark er en oase af velfærd både historisk og geografisk. Det tænker imidlertid de færreste på - og endnu færre husker, hvad forudsætningerne er for, at vi har denne oase.

Af Ole Hasselbalch

Et sted i det store iskolde verdensrum suser en lille boble rundt. Den kaldes planeten jorden. Her er der skabt mulighed for liv, varme, tryghed og velfærd. Gennem det sidste århundrede er det også under store anstrengelser lykkedes enkelte steder på denne klode at udnytte denne mulighed og opbygge samfund, hvor ikke blot et mindretal har det godt, men stort set hele befolkningen.

Et af disse få steder hedder Danmark.

I denne del af boblen lever der i dag ca. 4,7 millioner danskere samt nogle hundrede tusinde mennesker fra andre egne af kloden, der på forskellig vis har haft held til at komme indenfor.

De tre lag

Danskerne i boblen er placeret i 3 lag.

De mest heldige og velhavende, det vi kan kalde "eliten" – altså medieoverklassen, erhvervslivets spidser og "DJØF"ferne eksempelvis - har anbragt sig i centrum. Dér bliver man ikke kold i bagdelen af at sidde for tæt på kulden udenfor.

En større gruppe befinder sig lidt længere ude. Helt varmt er der ikke i dette lag. Men der er dog så tilpas godt at være, så at beboerne dér ikke *behøver* at tænke på, hvordan der er i det ydre rum.

Yderst befinder sig især de socialt mest udsatte - det man i gamle dage ville kalde samfundets underklasse - samt mennesker, som ved skæbnens ugunst har fået et så forsvarligt drag over nakken i tilværelsen, at de er røget derud.

Her i yderlaget er man ganske godt på det rene med, at boblen er et enestående miljø at befinde sig i – noget der må værnes om. Man kan nemlig kigge lige ud i det tomme intet. Derfor holdes der her fast i boblen med arme og ben. Man er kort sagt "national" i den forstand, at de værdier hyldes, der bragte Danmark derhen, hvor alle kan have en ordentlig tilværelse.

Gabet

Mellem eliten og de nationale er der et uoverstigeligt gab.

De nationale er som sagt *meget* opsatte på at bevare boblen, som gruppens opinionsdannere nemlig oplever som et enestående fænomen både historisk og i kosmos. De nationale værdsætter derfor boblen, som de kalder nationen.

Eliten derimod tænker i større baner. Her går man ind for "internationalisering" og "globalisering". Og disse troldomsord har man haft en del held med at gøre til de mest gyldige værdier nu om stunder, eftersom eliten nu engang sidder i samfundets indflydelsespositioner.

Og da eliten nu *har* denne placering og i konsekvens heraf er velpolstret mod ubehageligheder, *behøver* ingen her egentlig beskæftige sig med indholdet

af det, der siges. Det afgørende er, at det *lyder* godt. Eliten opfatter derfor de nationale evige snak om Danmark, danske værdier og dansk velfærd som udslag af en kolonihavementalitet.

For at bringe det hele i øjenhøjde: Medens eliten vil have høvlet grænserne ned og som det mindste skaffe et åbent Europa, ja, så mener de nationale ikke, at vi blot for princippet skyld skal lukke kriminelle baltere og rumænere ind, og end mindre, at folk fra fjerne egne af kloden skal have lov til at slå sig ned her med langsigtet visse og indtil nu i hvert fald ikke særligt positive konsekvenser for os.

Modstridende opfattelser

De nationale er med andre ord trygheds-søgende. Menneskene her vil helst bo i nærmiljøer, de kender – allerhelst i et parcelhus med skråt tag og have omkring. Eliten derimod går efter pirrende oplevelser og nye sanseindtryk. Her er man indstillet på at "prøve grænser af", som det vist hedder, altså at eksperimentere. Så her vil man have akvariehusbyggerier og skyskrabere – også om det så bliver midt i Tivoli eller i vore gamle middelalderbyer. Sådan ser der jo nemlig ud i det store udland, som er idealet. Altså behøves der tilsvarende "vartegn" herhjemme – noget der signalerer, at vi danskere er en del af den "globale landsby".

De nationale har ikke fidus til de såkaldte humanitære organisationer, der er vokset som paddehatte i de senere år. Den slags foretagender ses snarere som en "godhedsindustri" befolket med velnærede hyklere. Langt mindre forstår man, hvorfor danskerne skal hjælpe folkeslag langt væk, som tydeligvis ikke vil hjælpe sig selv, og som end ikke er i stand til at stille med en plan for, hvorledes pengene skal bruges på en måde,

at de ikke ender som evighedstilskud til korrupte diktatorer med tilhørende koner, elskerinder, kusiner, fætre, onkler, tanter mv. Eliten derimod holder meget af at bidrage til veldædige aktiviteter og ulandsbistand. Herregud, det er jo kun småpenge, som man oven i købet selv kan være med til at indsamle og derved få oppoleret sit følelsesliv og fornemmelsen af at befinde sig på et højerestående moralsk/etisk niveau.

De nationale tror ikke en døjt på, at der kan skabes demokrati i Afghanistan eller Irak, hvis beboerne jo end ikke kan stave til ordet. Og man kan slet ikke begribe, hvorfor NATO skal bruges til at skaffe albanerne mulighed for at terrorisere serberne i Kosovo i stedet for at lade serberne terrorisere albanerne sammensteds. Eliten derimod ser helt anderledes på tingene. Det har et mediefirma i USA nemlig sørget for på en sådan fiks måde, at det giver en fornemmelse af internationalt vidsyn at være på albaner-siden.

I det hele taget kan de nationale ikke se, hvad det såkaldte "internationale samfund" overhovedet er for noget, der påberåbes i den og mange andre sammenhænge. Er det andet end USA &

Co. garneret med reklame og markedsføring?

Eftersom der i kraft af elitens skødesløshed i de senere år er blevet mere og mere utrygt i det offentlige rum, har de nationale intet mod overvågningskameraer. Kun få blandt de nationale tænker alligevel på at lave noget, der dårligt tåler at blive set. Dens slags elektronik opfattes derfor som tryghedsskabende. Eliten derimod har det anderledes med sådant apparatur. Her diskuteres det på et intellektuelt højt niveau, om overvågning nu ikke også er i strid med en eller anden menneskerettighed eller sådan noget.

De nationale kan f.eks. ikke forstå, at man ikke uden videre skal betale for den ubrugte ydelse, hvis man bliver væk fra en hospitalsbehandling uden afbud. Vi må jo dog alle påtage os et ansvar for egne handlinger, hvis det hele skal løbe rundt – ikke sandt? Eliten derimod kan bruge årevis på at diskutere, om den slags betalinger er upassende bøder.

De nationale forstår end mindre, at tilhængere af det nu nedlagte Ungdomshus får lov til at tære på politiets ressourcer ved at fare rundt og gøre, som de har lyst til, endside at voldshandlin-

ger skal have lov til at passere, blot fordi det er den såkaldte venstrefløj, der forøver dem. Eliten derimod har for længst foræret de vanartede unge et nyt "værested", der siges at skulle kunne bidrage til hovedstadens eksotiske miljø.

Og når eliten på grund af planlægningsrod i lægeuddannelsen og deraf følgende lægemangel indforskriver læger fra U-landene for at kunne dække hullerne på vore hospitaler, ser den det som en selvfølgelig ret i den såkaldte globale verden. De nationale opfatter derimod lægeimporten som et uetisk misbrug af de fattige landes sparsomme ressourcer af højtuddannet arbejdskraft.

Ja, eliten ser i det hele taget en *dyd* i at importere arbejdskraft, når der nu på en eller anden mærkelig - og måske i virkeligheden konstrueret - måde er brug for det herhjemme i en eller anden dunkel sammenhæng. De nationale opfatter derimod en sådan trafik som mere end tvivlsom, fordi arbejdskraft af denne beskaffenhed har det med at blive her for tid og evighed med langsigtet tyngende betalingsforpligtelser for vore i forvejen hårdt plagede skatteydere.

De nationale forstår i det hele taget ikke den opdeling i "højre" og "venstre", som pr. automatik anbringer dem selv på den "ekstreme" højreside medens velsituerede politiske dagdrømmere i eliten placeres til venstre eller i midten. De nationale ser også med afsky, hvordan deres gamle institutioner, Socialdemokratiet og fagbevægelsen, er blevet kidnappet af eliten og nu bruges som operationsbasis for dennes griller. De nationale har derfor dannet deres egne nye institutioner i stedet for.

Multietniseringsgrillen

Især den såkaldte "multietnisering" af fædrelandet, som i smug er fulgt i kølvandet på elitens hang til det "internationale", har skabt en afstand mellem de to grupper, der er rent ud uoverstigelig:

Menneskestrøm imod Europa. Ingen flytter den modsatte vej. Globalisering eller kolonisering?

De nationale

De nationale har deres børn i skoler, hvor såkaldt tosprogede elever udgør et dominerende indslag i hverdagen. Den 12-årige søn har for længst med en kniv for næsen måttet aflevere sin mobiltelefon til en ungdomsbande af ”anden etnisk herkomst”. Og farmand, som var på hospitalet sidste år, kom til at ligge ved siden af en tyrk, hvis omfattende familie slog sig ned på stedet.

Eliten har ikke den slags problemer. Den sender nemlig børnene i privatskole og bor ikke steder, hvor utilpassede andengenerationsindvandrere forstyrrer idyllen. Og den trækker på en privat sundhedsforsikring, hvis det skulle komme så vidt.

Forskellen i de oplevelser, hverdagen giver, sætter uudslettelige spor i de to gruppers syn på ”de fremmede i landet” - det eliten kalder en ”uundgåelig” del af globaliseringen, og en nødvendig konsekvens af vore ”internationale forpligtelser”.

De nationale kan f.eks. ikke forstå, hvorfor danske jøder skal finde sig i at høre politiet fortælle, at det er uklogt at sætte afkommet i Frederiksberg Gymnasium. Og at de skal finde sig i, at det er usundt for helbredet at reklamere sin tro med en davidstjerne, hvis man vil gå en tur på Nørrebro. De nationale kan heller ikke huske, at det i gamle dage var nødvendigt at have vagter i sporgovnene for at undgå, at den rare vognfører og de øvrige passagerer blev terroriseret af ungdom fra andre dele af verden. Langt mindre erindreren den nationale, at politiet i gamle dage måtte rykke ud sammen med brandbiler og ambulancer for at udgå, at de blev smadret af tililende på ulykkesstedet.

De nationale kan i det hele taget ikke forstå, hvorfor danskerne skal finde sig i den slags, og hvorfor man ikke bare smider kriminelle folk fra fjerne egne hjem, hvor de kommer fra. Når nu politiets centrale efterforskningsenhed 23/1 2008 i TV 2 ligefrem kunne oplyse, at stort set alle de 141 nøglepersoner i det kriminelle miljø, der er registreret af ordensmagten, er af anden etnisk herkomst, hvorfor i alverden skal vi så hænge på dem?

Menneskerettighedsinstituttet mælede ikke et pip, da folk, som demonstrerede imod det saudiarabiske besøg, blev forsøgt myrdet på åben gade.

De nationale tager således heller ikke for gode varer, at nogen blandt dette krapyl i kraft af danske folketingspolitikeres dumhed har skaffet sig dansk statsborgerskab. Er vel ikke ethvert barn i stand til at forstå, at et statsborgerskab kan man da kun få og beholde, hvis man er parat til at overholde statens love. Ej heller kan de nationale forstå, at overkriminaliteten i ”flygtninge”gruppen i særlig grad skulle skyldes ”traumer” hentet med fra hjemlandet. De nationale er nærmest af den opfattelse, at flygtninge, der opfører sig kriminelt, nok i virkeligheden slet ikke er flygtninge, men snarere kriminelle, der har fundet et bedre operationsområde i Danmark end hjemme, hvor man får hugget fingrene og evt. endog hovedet af for at skeje ud.

Ej heller kan de nationale begribe, hvorfor flygtninge – hvis det altså er flygtninge - skal hjælpes ved at lade dem slå sig ned her, når der dog havde kunnet hjælpes 10 gange så mange ved at give hjælpen i deres nabolande. Hvorfor skal vi overhovedet modtage flygtninge fra kulturer, der er os så fjendtligt stemt, så at der med statistisk sikkerhed er nogen iblandt dem, som uanset hvor flinke og rare og veltilpassede, de ser ud, lurar på at sprænge os andre i luften? De nationale kan for øvrigt efter læsning af de

islamiske skrifter i den anledning ikke få øje på forskellen mellem det såkaldt ”fundamentalistiske” eller ”ekstremistiske” og så det ”moderate” islam. Hvor i alverden er der belæg for et ”moderat” islam i Koranen? Og de tror i al fald ikke på, at de lagenindhyllede, beklippede somaliske damer, der nu vandrer hvileløst rundt i gaderne på vores regning, endsiges deres talrige efterkommere i tusinde led nogen sinde vil blive til velfungerende danske skolelærere, sygeplejersker og hjemmehjælpere.

De nationale tror langt mindre på, at de optimistiske prognoser vil gå i opfyldelse, som eliten strør om sig med, når nogen nævner de hidtil super-dårlige erfaringer med indvandringen af alverdens folkeslag hertil. Grunden er bl.a., at vi jo også hørte sådanne glade prognoser for 25 år siden, uden at en eneste af dem hidtil er gået i opfyldelse.

De nationale kan ikke forstå, hvorfor der er så mange advokater, kontorer, nævn, råd, særbevillinger og politikere med sørgmodige øjne, der yder hjælp til de folk fra fjerne himmelstrøg, medens det ikke er til at få øje på nogen, der vil hjælpe danskerne med at leve i fred på deres egen jord. Ja, i det hele taget har de nationale noteret sig, at der ingen af

alle de mange veldædige, idealistiske menneskerettigheds- og beslægtede institutioner har hjulpet danskere fra den nationale gruppe, der fik noget i klemme. Har man måske endog ikke set, at da "Menneskerettighedsinstituttet" fik besøg af kolleger fra Saudi Arabien, som tog en pause i piskningerne af umoralske kvinder på de kanter, og der blev demonstreret mod visitten, ja, så blev demonstranterne udsat for mordforsøg på åben gade, uden at Instituttet mælede et pip i den anledning?

Eliten

Eliten har slet ikke alle disse bekymringer. Den slags anses nemlig som provinsielt pladder og resultatet af overdreven spisning af frikadeller med brun sovs. Hos eliten behøver man kun at tænke ud fra en mere teoretisk og overordnet synsvinkel. Ja, man behøver i virkeligheden slet ikke tænke, for man har det jo meget godt, og det kan man regne med at blive ved med at have.

Eftersom de folk, der befinder sig i eliten, aldrig er kommet til at betale noget for egne fejltagelser og vildfarne eksperimenter, bandlyses endvidere alle oplysninger om mulige trusler mod den danske varmeboble, som kan virke forstyrrende på sjælelivet. Sådan noget vil eliten ikke høre om. Af den grund læser eliten Politiken. Så er der nemlig garanti for ikke at få mere at vide om ubehagelige ting, som kolliderer med det helt rigtige verdens- og menneskesyn, end lige netop det, der skal til for at virke mildt pirrende og spændende, samtidig med at det giver læseren en fornemmelse af at være velorienteret og vidsynet. Bliver svælget til virkeligheden for stort til at kunne negligeres, kan eliten som regel endog via Politiken få et alibi for simpelt hen at se bort fra uønskede dele af den. Når Jyllands-Posten f.eks. forsøger at afdække effekten af trusler fra islam ved at undersøge tegneres villighed til at tegne profeten, kan Politiken uden videre forklare det som en planlagt "provokation". Så enkelt er det.

I elitens forestillingsverden indgår naturligtvis heller ikke, at islam ikke anerkender demokratiet som styreform. For sådan noget diskuterer "man" simpelt hen *ikke*.

Hos eliten vil man ganske vist meget gerne have fysisk sikkerhed. Men da man mener at være sikker under alle omstændigheder, vil man ikke skades på sjælelivet ved at forlange grupper med terrorist-potentiale smidt ud af landet.

Hvis elitens tankebilleder *alligevel* udsættes for forstyrrelser, bliver eliten gal i hovedet. Hvad er meningen? Eliten har jo retten til at bestemme, hvad danskerne må have lov til at tænke og bekymre sig om! Folk med andre forestillinger inde i hovedet end elitens egne er derfor ikke "stuerene". De savner tværtimod "anstændighed", drives af et afskyeligt "menneskesyn" og domineres af en "indre svinehund".

Eftersom eliten stort set kun taler *med* hinanden, *om* hinanden og refererer *til* hinanden - hvilket jo da også i henhold til gruppens sammensætning massivt afspejler sig i mediernes dækning af denne verdens begivenheder - har den ingen problemer med at eksistere videre i billedet af den verdensidyl, eliten selv tegner. Eliten bliver da så godt som heller aldrig for alvor stillet over for modsigelse på fundamentale punkter. Skrupelløs, som eliten er i sine metoder, fordi den aldrig holdes ansvarlig for brug af beskidte kneb, kan eliten nemlig som regel finde effektive veje til at få fejlet de nationale indvendinger af baren.

Elitens klassebevidsthed:

Den daværende direktør for Det Danske Center for Menneskerettigheder Morten Kjærum udtalte til Politiken 21/8 1995:

"Jeg har da mere til fælles med en iransk intellektuel end en fisker fra Hanstholm!"

Mellemgruppen

Mellem de nationale og eliten befinder sig den - oven i købet meget store - mellemgruppe.

Holdningerne her er præget af, at det for tiden er muligt at flyde med uden at behøve at interessere sig for, hvorledes det hele vil ende.

Kulden fra verdensrummet udenfor er ikke for alvor mærkbar endnu, og hverdagen er så travl, at der ikke er ret megen tid til at tænke på andet end de daglige gøremål. Man glemmer derfor hurtigt de negative nyheder, der slipper igennem elitens mediefilter. Hver især ser man kun *sin* lille del af verden, som hver især har let ved at bilde sig ind er dækkende for helheden. Derfor er der ingen anledning er til at bruge kræfter på at sætte sig ind i, hvad der er findes derudenfor.

Samtidig er danskernes fødselstal jo altså inde i en sådan nedadgående spiral, at de økonomiske værdier, som tidligere generationer skabte i deres ansigts sved, nu samles på stadig færre hænder. Det indebærer, at flere og flere fra mellemgruppen har kronede dage på deres arveladeres bekostning og kommer i nærheden af elitens livsvilkår. Det kan derfor være tilfældigt, om deltagerne i mellemgruppen havner sammen med de nationale eller i eliten, når de går til valg eller tager stilling til den verdens fænomener ved middagen med vennerne. Men de nationale skal dog normalt ikke regne med at kunne hente nogen *aktiv* forståelse her.

Svælget

Svælget mellem de nationale og eliten er i dag uoverstigeligt. De nationale ser pinagtigt klart gennem varmeboblens vægge, hvad der foregår udenfor, og hvad der allerede er sivet ind. Man identificerer derfor det, der foregår i Danmark i disse år, som "landsforræderi". Denne synsvinkel begrundes oven i købet ret rationelt med støtte fra overlevende i den nu meget gamle, uddøende generation, der har en på praktiske erfaringer baseret klar opfattelse af, hvilken adfærd der med rimelighed kan kaldes ved denne betegnelse.

De nationale ser f.eks. ikke de fremmedkriminelle *selv* som mordere, voldtægtsmænd og tyveknegte, men derimod *eliten* som de egentlige forbrydere. Er det måske ikke til syvende og sidst eliten, der lod fremmede med kriminelle tilbøjeligheder komme ind med de let forudseelige følger, dette har haft?

De blind leder de blinde. Maleri af Pieter Breugel den Ældre fra 1568.
Dårskab er ikke noget nyt.

Visse "kulturpersonligheder" mener, at muslimske indvandrere er en stor kulturel berigelse. Det kan man så mene om, hvad man vil. Det er til gengæld et faktum, at de er en stor økonomisk byrde.

Danmarks Statistik oplyser i sin nye publikation "Indvandrere i Danmark 2011" blandt andet følgende:

"Blandt alle 16-64-årige ikke-vestlige indvandrere er 38 pct. på offentlig forsørgelse.

De tilsvarende andele er 24 pct. blandt personer med dansk oprindelse og 16 pct. blandt vestlige indvandrere.

Over halvdelen af den 16-64-årige befolkning er på offentlig forsørgelse blandt mandlige indvandrere fra Libanon, Irak og Somalia. Blandt kvinderne er over halvdelen på offentlig forsørgelse blandt indvandrere fra Libanon, Somalia, Jugoslavien, Irak og Tyrkiet.

Det er især i aldersgruppen 50-59-årige, at ikke-vestlige indvanderes overrepræsentation er stor. Henholdsvis 60 og 61 pct. af de mandlige og kvindelige ikke-vestlige indvandrere i aldersgruppen var i 2010 på offentlig forsørgelse. De tilsvarende andele var 23 og 26 pct. blandt mænd og kvinder med dansk oprindelse."

Hvorfor skal danske skatteydere forsørge alle disse udlændinge???

Den slags vil eliten efter sagens natur ikke høre tale om. Det er *særdeles* upassende tale. Og selv om enhver menneskegruppe med en fælles kultur givetvis har et præg, man skal være ret dum for ikke tage højde for, forlanger eliten, at hvert *eneste* menneske skal vurderes for sig og som individ. Derfor kan vi ikke afvise folk fra grupper, som ikke passer her.

På samme måde forlanger eliten, at alle religioner skal anses som *aldeles* lige gode. De nationale har derimod svært ved overhovedet at opfatte islam som en religion, men ser mere denne trosretning som en totalitær ideologi, der sætter et overordentligt ubehageligt præg på tilhængerne.

Svælget mellem de nationale og eliten er det således næppe muligt at slå bro over.

Boblens kollaps

Dette vil få *meget* alvorlige konsekvenser på sigt. I det store og hele er det nemlig eliten, der styrer samfundet. Og den kurs, der er styret de sidste 30 år, er ikke gunstig for opretholdelse af vor skrøbelige boble.

Velfærdsniveauet er truet. Flere og flere ydelser, man førhen fik som en naturlig konsekvens af det at være borger Danmark, må nu betales af folk selv. Eliten har oven i købet gjort det forbudt at

diskutere, hvorfor dette er nødvendigt i et land med et af de højeste skattetryk i verden.

Retssamfundet, ja endog demokratiet er truet, fordi de fremmede om føje år vil komme i flertal ene og alene af den grund, at eliten ikke vil høre om det og derfor nægter at forhindre det.

Den fysiske sikkerhed er truet. Men eliten vil end ikke diskutere betimeligheden i at smide dem ud af landet, som truer. Dette uagtet nogen af dem, der truer, er så utilpassede i forhold til de værdier, der er grundlag for skabelsen af boblens værdier, at de fysisk truer de indvandrerkonsulenter på livet, som på skatteydernes regning forsøger at indpasse indvandrerne i det danske samfund.

I denne kritiske situation er det også lykkedes eliten at forhindre, at der etableres en sagkyndig undersøgelse af hvad der foregår. Den tid, hvor en LO-formand og en socialdemokratisk arbejdsminister manede til tilbageholdenhed med import af folk udefra, er kort sagt forbi.

Hvorledes vil et samfund, som i så ringe grad er i stand til at besinde sig på sin egen situation, kunne overleve?

Afgørende bliver, om mellemgruppen vil kunne tage sig sammen til at komme op af sofaen.

Prisen for succes

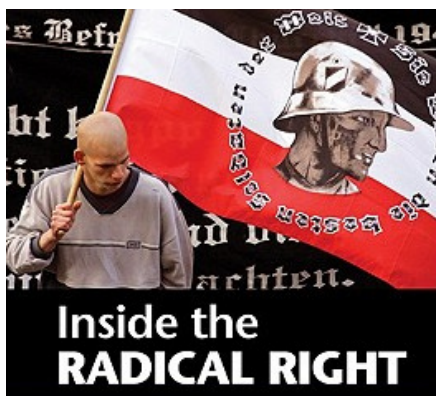
David Art: *Inside the Radical Right. The Development of Anti-Immigrant Parties in Western Europe.* (Cambridge University Press, 2011. 271 sider. £ 18,99).

Pointen i denne bog er, at det er afgørende vigtigt for såkaldte højreradikale partier at have gode folk, dvs. ikke at være domineret af fortidsfikserede nostalgikere, konspirationsteoretikere og personer, der "ikke har noget at miste". Meget afhænger af partiets udgangspunkt og rødder, altså igen af landets historie og den grad af frihed, som tildeles afvigende synspunkter. Er den generelle holdning på forhånd restriktiv og straffer det politiske engagement, bliver det kun i forvejen marginaliserede personer, som bliver aktivister, hvilket igen sætter tonen og giver et ry, som kun lokker flere af den samme type til.

David Art, der er professor i politologi, har uden at sympatisere med sin studiegenstand mange skræmmende beretninger om den grad af forfølgelse og terror på alle livets områder, som politisk aktive i såkaldt højreradikale partier i Vesteuropa er blevet udsat for. En aktivist for Belgiens Front National begik selvmord efter fyring og brandattentat mod sit hjem, og en ledende skikkelse hos de hollandske Centrumdemocraten mistede et ben under flugt fra en påsat brand på et hotel, hvor partiet holdt møde. Det er kun et par eksempler, hvor det almindeligste dog blot er socialt pres med arbejdsløshed og social marginalisering, hvis man åbent vover at støtte det forkerte parti i det forkerte land. Så er Danmark trods alt forholdsvis nådigt sluppet hvad angår stigmatiseringen af Dansk Folkeparti-repræsentanter, som også gennemgås i bogen. Om det samme kan siges om bevægelser, der ikke er blevet parlamentarisk blåstemplede, såsom DDF, er vel til en vis grad en anden sag, men endnu har ingen trods alt mistet livet. Dog er det generelt en hæmsko for den nationale modstand, at

de fleste jo foretrækker Europas undergang om 100 år frem for en fyreseddel i næste uge, hvilket oftest er vilkårene.

Art gennemgår de ledende "højreradikale" partier i en række vesteuropæiske lande, deres historie og ledende skikkelser, disses fortrin og mangler, ofte med citater fra hans interviews med dem. De partier, han behandler, er Dansk Folkeparti, Norges Fremskridtsparti, British National Party, Front National (både det franske og belgiske), Østrigs FPÖ, Tysklands NPD og Republikanere, Sveriges Ny Demokrati, Sverigedemokraterne, Vlaams Belang, Hollands Centrumdemocraten, CP'86 og Pim Fortuyns og Geert Wilders' partier, Svejts' folkeparti, Liga Nord m.fl.

Der kan uddrages mangen en lære af disse skildringer, men i hvert fald kan det fastslås, at det at skabe et succesfuldt parti ikke bare er noget, man lige går hen og gør. En fast organisation, der hindrer ekstremister og opportunisten i at sætte dagsordenen, er ufravigelige betingelser, men i meget vid udstrækning er partierne tydeligvis prisgivet den i forvejen herskende politiske kultur. Det er vigtigt at have in mente i Danmark, hvor Dansk Folkeparti ofte er blevet beskyldt for at være den egentlige magthaver.

For at få indflydelse er en vis "moderation" efter al erfaring at dømme

nødvendig, men dette må naturligvis heller ikke betyde, at man giver køb på kernepunkter og bliver ufarlig for den antinationale tidsånd. For så vidt var det vel en pyrrhussejr, da fx det østrigske Frihedsparti i 2000 blev erklæret "ufarligt" for minoriteterne af EU's udsendinge, hvorefter sanktionerne mod Østrig kunne ophæves, når selve meningen med den aktuelle nationale kamp i Europa netop er at true visse såkaldte minoriteters ophold her. På samme måde har i hvert fald også det norske Fremskridtsparti købt sin succes for dyrt, og det må i det mindste stadig være op til diskussion, om Dansk Folkeparti har holdt balancen eller har solgt for meget ud af arvesølvet.

Nationale partier bør ikke have et for selvisk, snævert succeskriterium, men bør også se på det sværere målelige parameter det er at påvirke tidsånden og opinionen, fordi man udgør et sandt og potentielt politisk udfordrende alternativ, selv om partiets reelle størrelse kan være beskedent. I Danmark blev "De Grønne" aldrig store, men blot muligheden heraf gjorde de fleste andre partier "grønne"... Et parti bør aldrig være målet i sig selv, men er blot et redskab til at føre landet i den ønskværdige retning – på den ene eller anden måde. Ud fra dette perspektiv kan en "moderation", som man jo ikke selv definerer, meget vel medføre, at man kommer til at spille modpartens spil. Det betyder selvsagt ikke, at man skal støtte enhver tåbelighed, bare fordi den er i opposition til det bestående – der cirkulerer så vist mange vanvittige holdninger – men simpelt hen, at man skal stå fast på sit eget uden at se til siderne, så vinder man nok før eller siden tilslutning, hvis der er sandhed og realitet bag ens ideer. Eller i hvert fald vil man så påvirke omgivelserne og ultimativt gøre sig selv overflødig, hvilket må være enhver politisk bevægelses fornemste målsætning.

Peter Neerup Buhl

Britisk fascisme-hysteri

Nigel Copsey & Graham Macklin (red.): The British National Party. Contemporary perspectives. (Routledge, 2011. 246 sider. £ 13,59).

Mellem 20 og 33 pct. af briterne anser det multikulturelle samfund for en trussel, og 22 pct. af vælgerne vil ifølge opinionsundersøgelser "alvorligt overveje" at stemme på British National Party (BNP). Omkring to tredjedele af vælgerne ser gerne en "langt strammere" indvandringspolitik, hvilket dog antyder en tilvænnings-effekt i forhold til 1960'erne, hvor 80 pct. af briterne mente, at der var kommet for mange indvandrere til landet. Der er altså tale om et kæmpemæssigt demokratisk problem, men alligevel tillader de akademiske forfattere af nærværende bog sig at tale om "den sociopolitiske konstruktion af indvandrers/asyl-problemet" som årsag til BNP's fremvækst, som om der ikke er tale om meget reelle problemer, hvor de andre partier grundigt har svigtet. Dét er problemet og ikke de angiveligt stadige "fascistiske" tendenser i BNP's inderkreds, som optager forfatterne så meget. Rent bortset fra, at også venstrefløjspolitikere ofte har været mere radikale i deres ungdom, hvilket man giver plads til og tilmed ser med sympati på, så er der jo ingen udsigt til, at BNP får den egentlige magt i landet, blot at de får lov til at repræsentere vigtige, undertrykte synspunkter. Men også i Storbritannien har man i høj grad været slemme til at beskyldte budbringeren for alskens dårligdomme, hvorved man har kunnet undgå at tage hånd om selve samfundsproblemerne.

BNP's repræsentanter har ganske rigtigt ikke altid gjort sig heldigt bemærket. Særlig fokuseres der i bogen på partileder Nick Griffin, som i forrige århundrede er kommet med revisionistiske udtalelser og har sympatiseret med det franske "nye højres" såkaldte Tredje Vej mellem socialisme og kapitalisme, med alliancer til anti-vestlige regimer, bl.a. Gaddafis. Siden har Griffin fokuseret på at være anti-islam og har stærkt fordømt partifæller, som er "besatte" af jødespørgsmål (sine venner i det tyske NP har han også advaret imod dette).

Ifølge bogens forfattere er det dog kun en facade, fordi Griffin af hjertet er "fascist", ligesom hans parti konsekvent kaldes fascistisk. Denne jargon blandt fjendtligt indstillede samfundsforskere må man imidlertid erfaringsmæssigt tage med et gran salt. Og de dumheder, der måtte begås på den nationale fløj, svinder under alle omstændigheder ind til småtterier i forhold til det kæmpemæssige fascistiske magtmisbrug, som den realiserede indvandringspolitik er udtryk for.

Det er jo især de svageste samfundsgrupper, som bliver indvandringspolitikens ofre, og derfor også disse, der stemmer BNP, men sociologernes nye proletariat, hvis synsvinkel man påtager sig, er tydeligvis ikke længere det indenlandske. BNP er vel at mærke gået sammen med ikke-muslimske indvandringsgrupper mod muslimerne, og partiet går ikke længere ind for ufrivillig repatriering, hvilken holdningsændring dog med rette blev noteret med "rædsel og vantro" af det nuværende medlem af Europaparlamentet, Andrew Brons. (Det britiske parti National Front erkender derimod stadig åbent, at tvangsrepatriering kan være nødvendig). Men pointen er, at partiet har gjort meget for at blive "stuerent", men intet er selvfølgelig godt nok, så længe man overhovedet

er imod multikulturalismens "realitet". Ifølge det herskende sociologiske begrebsapparat er man åbenbart pr. definition "fascist", når man vil rulle multietnificeringen tilbage, men det må man jo så bare tage til efterretning og lære at leve med.

Den metodologiske grundholdning i nærværende bog er, at det i særdeleshed over for "fascistisk ideologi" er vigtigt "at skelne propagandaen fra den virkelige holdning for at forstå ideologiens essens". At man altså i udgangspunktet ikke tror på det, der siges, men mener sig i stand til at vide bedre end modstanderen selv, hvad denne mener, giver jo ikke den herostratisk berømte "rationelle demokratiske samtale" gode chancer. Selvfølgelig skal man altid være kritisk, men de færreste har dog forrådt deres folk så grundigt som vor tids toneangivende politikere.

Professor og ledende "fascisme"-ekspert Nigel Copsey karakteriserer den "skumle" ideologi bag BNP's tilstræbt respektable facade således: "Styring af medierne, stop for indvandringen, deportation af alle illegale indvandrere, i øvrigt frivillig repatriering, 'national præference'-politik og en fortsat tro på, at der er et videnskabeligt grundlag for 'racer' og genetisk overlegenhed/underlegenhed." Uha! Det første er de nuværende magthavere dog mestre i, det sidstnævnte er vitterligt stadig et omstridt videnskabeligt spørgsmål, og BNP's indvandringspolitik virker for en nøgtern betragtning nærmest mild i forhold til virkelighedens krav. Som Nick Griffin selv skrev i 2005: "Den eneste sikre måde, hvorpå man kan afslutte hadet, ustabiliteten, mordene og rædslerne, som er bragt over os af multiracialismen og multikulturalismen, er så hurtigt og i så høj grad, som det er human, praktisk og politisk muligt, at vende tilbage til det mere homogene Storbritannien, for hvilket heltene i de to første verdenskrige kæmpede og døde." Og Griffin udtalte i 2009, at han pga. sin reformering af BNP er blevet den "mest upopulære person blandt nynazister i hele verden", men at muligvis gøre en realpolitisk sejr for at redde det britiske folk er for ham vigtigst.

Alligevel er selvretfærdigheden blandt de toneangivende usvækket. Efter at Griffin under store protester i 2009 havde fået lov til at deltage i en tv-debat på BBC, fortalte en af hans meddebattører om oplevelsen: At sidde ved siden af Griffin "var nok den særeste og mest uhyggelige oplevelse i mit liv ... Jeg tilbragte hele aftenen med ryggen vendt mod ham. På et tidspunkt måtte jeg lægge bånd på mig selv for ikke at slå ham."

Da avisen The Guardian "afslørede", at den ledende ballerina i den Britiske Nationalballet, Simone Clarke, var BNP-medlem, vakte det også ramaskrig og protester, som endte med, at Clarke måtte sige op. Tilmed ledende konservative som nuværende premierminister David Cameron støttede i 2003 oprettelsen af anti-BNP organisationen "Unite Against Fascism", som blev anført af den venstreekstreme Londonborgmester Ken Livingstone og omfattede alt fra konservative til muslimer og AFA-gadekæmpere. Kort sagt har selv det formodede britiske frihedssamfund svigtet fælt og vist sig mindst lige så politisk korrekt, hysterisk og hyklerisk som andetsteds.

Skønt BNP altså har alle odds imod sig, har det dog – som forfatterne af nærværende bog medgiver – en funktion som "prøveballon" for nye sager, før mainstream-partier tager dem op. BNP's tilstedeværelse tvinger andre til at tage sager op, som ellers ville være for kontroversielle, og partiet oppisker folkelig utilfredshed, så den ikke kan ignoreres. Selv små partier uden de store chancer for at få magt har altså en eksistensberettigelse. Sociologerne må også indrømme, at alle partier har til opgave at varetage en bestemt vælgergruppes interesser, hvorfor BNP's "racisme" ikke er væsensforskellig fra andre partiers opdeling efter interesser.

En anden positiv lære af denne bog er, at det klart fremgår, at esoteriske ideologier, "internationale nationalistiske netværk" og tro på, at "metapolitik" i stedet for realpolitik vil lægge grunden for sejr, snarest er tegn på marginaliserede grupperes afmagt i den aktuelle krisituation. Nick Griffin har fået mere succes end hele underskoven af utallige smågrupper med store planer, han tilbragte sin ungdom med, fordi han trods

www.londonbnp.org.uk

Putting London First!

The Changing Face of London

From this...

...to this

CONSIDER THIS, this is the way London used to be. At ease with itself, friendly, happy and secure. A capital city with a sense of community values and social inclusiveness. If you would like London to be like this again, then support the British National Party, the party that puts local people first.

...to this

Is This What You Really Want?

BNP-valgplakat: Hvad foretrækker du - det venlige, glade og trygge London, som fandtes før, eller det London, som findes i dag?

alt har formået at skelne mellem idealer og virkelighedens krav. Man bør vel fokusere på disse positive aspekter ved ham og hans parti i stedet for at stirre sig blind på fortidens fejltrin, hvilket hans modstandere selvsagt ynder.

Det fremgår af bogens sammenligninger med andre lande, at det ikke er nok med en krisituation, for at et "højre-ekstremt" parti kan få succes. Det skal også kunne tilbyde vælgerne et klart program, især mht. indvandringspolitikken. Bliver krisen alvorlig nok, tenderer vælgerne dog mod at acceptere hvad som helst, hvilket vel er endnu en grund til, at de toneangivende partier bør tage sig sammen, mens tid er. Ellers er BNP så vist det bedste alternativ (måske i alliance med EU-modstanderne i UK Independence Party, der dog p.t. ikke vil omgås BNP og kun marginalt beskæftiger sig med indvandringen). Det er lidt pinligt, at Dansk Folkeparti, UK

Independence Party m.fl. i Europaparlamentet har fundet det nødvendigt at gå sammen under det ret intetsigende og tandløse navn "Europe of Freedom and Democracy" i stedet for med BNP m.fl. i gruppen "Alliance of European Nationalist Movements".

I Skandinavien tør kun de svenske Nationaldemokraterne pleje omgang med BNP. Man må igen og igen undre sig over den navnløse skræk, der åbenbart plager selv indvandringsmodstandere i disse overkorrekte tider, hvor de fleste ideologiske nuancer dog burde være småtterier over for islam-truslen.

Peter Neerup Buhl

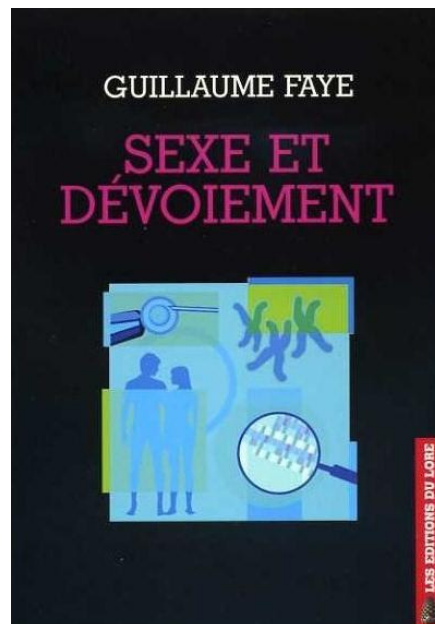
Perverteringen af Vestens grundlag

Guillaume Faye: *Sexe et dévoiement*. (Les Editions du Lore, 2011. 373 sider. 26 €).

Det i sidste instans afgørende element i Vestens retræte over for islams fremtrængen er den rent numeriske aftagen af vestlige mennesker og tiltagen af muslimske mennesker. Var Vestens befolkninger yngre og mere livskraftige og aggressive, og fyldte deres yngste generationer selv vestlige skoler og områder op, ville der være langt mindre frit spil for indvandrede muslimer.

For Guillaume Faye, der tidligere har skrevet bøger om en kommende krig mellem islam og Vesten i kølvandet på opgøret med masseindvandringen, ligger årsagen til Vestens livstruende mindre frugtbarhed ikke mindst i den moderne udvikling på det seksuelle område, hvor man er gået fra et fejlagtigt kristent snæversyn til en fuldstændig ligestilling af alle lyster, hvorved den klassiske kernefamilie, der var forudsætningen for frugtbarheden, er blevet ofret. Det virker som et paradoks, at jo friere tilgængelig pornografien er blevet, desto dårligere er det gået med fertiliteten, men den rene tilfredsstillelse af begær fører til manglende interesse for seksualdriftens naturlige mål, som er tilvejebringelsen af efterkommere. Dette mål tjenes selvfølgelig heller ikke af den moderne dyrkelse af homoseksualitet og andre afvigelser, som Faye vel at mærke ikke vil fordømme i det private rum, men han viser overbevisende, at den offentlige heroisering af afvigere er gået over i den modsatte grøft og er med til at forstærke tendenserne til et sterilt samfund. En tredjedel af de unge er nu uden naturlig sexlyst pga. overmætning via alskens kanaler. Også ideallet om den romantiske kærlighed mellem mand og kvinde er Faye imod, for den har ført til vor tids høje skilsmisseprocent, fordi virkeligheden sjældent lever op til ideallet, og det går igen ud over fødselstallet, som er afgørende for Vestens fremtid. Faye forsvarer faktisk varmt de prostitueredes erhverv, fordi de under den traditionelle vestlige orden var med til at redde de ægteskaber, der ikke levede op til det romantiske ideal.

Faye slutter sig til Christopher Laschs forsvar af den traditionelle familie, men han afviser Laschs venstrefløjsinspirerede samfundsøkonomiske forklaringer på vor tids vestlige seksuelle opløsning. Ikke mindst freudianismens udbredelse blev en årsag til denne, fordi den gjorde det almindelige familieliv til noget patologisk, og de patologiske afvigere til naturlige produkter af den belastende vestlige kultur. Hermed blev den moderne sammenblanding af naturligt og unormalt grundlagt. Det er for Faye dog i sidste instans de forskellige etniske gruppers genetiske anlæg, der bestemmer deres kultur og derpå deres religion. De forskellige regioner har så at sige den kultur og religion, der passer til deres naturlige tilbøjeligheder. Det kan jo være svært i praksis at rede ud, men støttes dog af den kendsgerning, at vestlig missionsaktivitet og kolonialisme ikke har formået at sætte varige og dybe spor. Dette støtter igen logikken bag den glistrupske "Muhamedanerlov", hvorefter al indvandring fra lande med muslimsk flertal skal forbydes.

Vestens eliter fører an i opløsningsprocessen. Udviklingen er klar: Præsident Sarkozy gifter sig med en smuk, yngre sangerinde, bemærker Faye, men kunne man forestille sig, at general de Gaulle havde ladet sig skille for at gifte sig med fx en ung tv-speaker? Den roman-

tiske ide om at skifte partner igen og igen, så snart den gamle bliver lidt kedelig, og lysten til noget nyt melder sig, er gift for et selvbevidst, stærkt og traditionsbevidst samfund, som nødvendigvis må bygge på slægts- og generationsbevidsthed, ja, "racebevidsthed", i en skelnen mellem egne og fremmede. Dette er "antiracisterne" klar over, så de gør fælles sag med de homoseksuelle og feministiske lobbyister om at gøre vestlige mennesker så ufrugtbare som muligt. Fjenden er for alle helt klart udpeget: Den hvide mand.

Faye er vel at mærke ikke imod kvinders rettigheder. Tværtimod må han konstatere, at kampen mod de maskuline værdier har været så vellykket, at det er de kvindagtige mænd, der nu udgør den største indre trussel i Vesten, over for hvilke stærke kvinder (a la Margaret Thatcher) er langt at foretrække. Over for islams invasion er det konkret slet og ret det traditionelle mandsmod, der mangler til et opgør. Vor tids vestlige unge mænd med tomt blik, alkohol, stof- og pillemisbrugende i stor målestok, ofre for årtiers kastraktionspropaganda, kan man næppe bygge et forsvar på. Den generelle vestlige livsuduelighed udspringer i høj grad af "maskulinitetens krise", der igen yderligere styrker feministerne og deres politisk korrekte allierede. Også islams tropper fornemmer svagheden og benytter sig af eftergivenheden.

Frankrig har højere fertilitetskoefficient (2,1) end de fleste europæiske lande, men Faye analyserer dette tal og konkluderer, at 50 pct. af fødsler i Frankrig nu skyldes ikke-europæere. Den seksuelle frigørelses fortalere er sært tavse over for de gammeldags normer i indvandrerfamilierne – det er kun indfødte europæere, som udsættes for den moderne, frugtbarheds-mindskende ideologiske krav. Man promoverer det selvmodsigende begreb "verdslig islam" og tror måske naivt, at muslimerne ændrer sig i europæisk retning, ligesom Simone de Beauvoir hævdede, at éns køn er noget, man "vælger". For feministerne skabes kønsroller af samfundets "undertrykkelse", ligesom kulturtræk følge moderne teori også kun holdes i live via

”diskrimination” osv. Både køn og etniske træk er dog i høj grad uforanderlige og givet på forhånd, indvender Faye. Men i vore dage er alt underlagt et ”homogeniserings-imperativ”, både kulturer og køn skal for enhver pris gøres ens. Hvorfor egentlig? Det er dybt naturstridigt og udspringer ikke mindst af såkaldt tænkning hos især franske ”filosoffer”, bl.a. Foucault, Derrida, Deleuze og Lacan, hvis manglende viden om den virkelige verden Faye ikke bliver træt af at ironisere over. Men han må samtidig konstatere, at de er anerkendt universitetspensum (ligesom ”kvindeforskning” og ”multikulturelle studier”), hvilket svarer til undervisning i kreationisme eller i, at Jorden er flad.

Islams kvindeundertrykkelse forklarer Faye med, at kvinder i de muslimske populationer af genetiske eller antropologiske årsager generelt er den overlegne part, hvilket mændene reagerer imod med aggressivitet. De vestlige kvindesagsorganisationers svage kritik af muslimske mænd er kun ét aspekt af den blanding af virkelighedsfjernhed og bevidste valg af politisk tendens, der præger vore toneangivende meningsdannere. I stedet for at staten tager sig af problemerne, oprettes der offentlige ”råd”, ”bureauer”, ”observatorier”, ”kommissioner” osv., hvis formål ikke er at løse noget, men at sylte sagerne og give indtryk af aktivitet (i Frankrig er der næsten 1000 sådanne myndigheder, hvortil magthavernes politiske venner udnævnes). En anden taktik er, at medierne blæser kriminalitetssager med ind-

fødte implicerede op, så den langt mere massive indvandrerkriminalitet nedtones – i både Frankrig og Danmark har enkelte, ikke-repræsentative, pædofil-sager fx meget belejligt domineret medierne i årevis. Faye imødegår dem, der bare siger, at ”alle befolkningsgrupper er kriminelle”, med at sammenligne denne argumentationsmåde med den – faktisk korrekte – påstand, at ”der optræder tornadoer i alle lande”: Her undlader man bare at nævne, at 90 pct. af alle tornadoer optræder i det amerikanske Midtvesten. Men naturligvis vækker det så også større opsigt, når der optræder en tornado i Nordeuropa, ligesom alvorlige seksualforbrydelser blandt

europæere vækker større opsigt end blandt muslimer.

Hertil kommer, at i hvert fald både tyske, italienske og franske domstole har frifundet eller mildnet domme i volds- og seksualsager med muslimer af ”kulturelle årsager”, dvs. myndighederne understøtter de traditionelle kulturelle træk, mens sådanne er ekstra ilde set blandt europæere. Faye advarer om, at pga. alle disse tendenser er der intet i vejen for, at Europa i løbet af det kommende århundrede kommer ned på i alt væsentligt samme niveau, som vi var på i år 1650, år 1350 eller tilmed i år 950. Der er så vist ingen naturnødvendighed i ”udviklingen” eller ”fremskridtet” – de kræver, at Vesten hele tiden har vilje til at forsvare disse værdier. Faye er ingen optimist og finder det tilmed nødvendigt, at Vesten tyr til genmanipulation og kunstig udrugning af kommende generationer for at bevare Vestens essentielle bioetniske grundlag. Han ser uden mange skruper rent praktisk på disse videnskabelige værktøjer. Man må dog håbe, at de fleste vesterlændinge besinder sig på deres grundlag, uden at dette bliver nødvendigt, men selv et Vesten båret frem af biologisk manipulation er vel at foretrække frem for en hel klode under et islamisk herredømmes mørke uden ende? Pga. få generationers politiske dumheder kan vi meget vel komme til at stå over for dette valg mellem pest og kolera.

Guillaume Faye

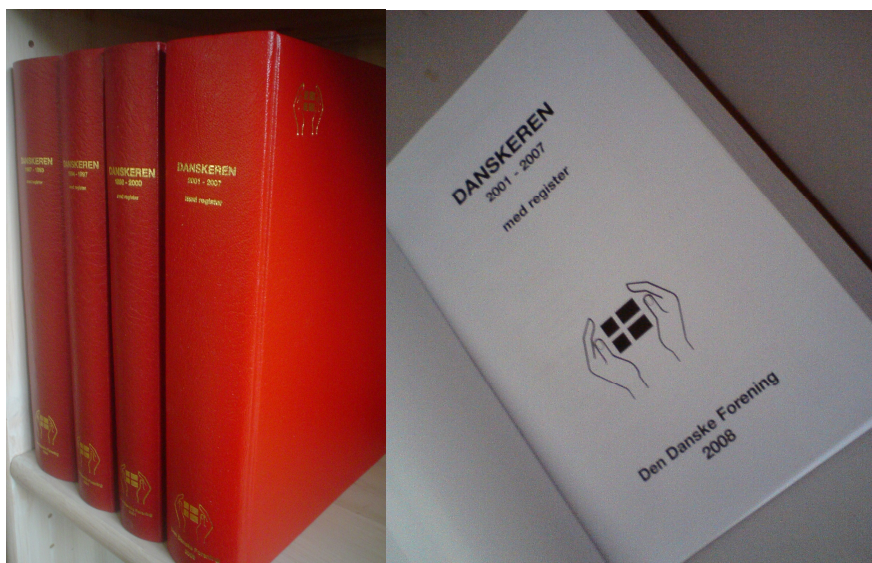
Peter Neerup Buhl

Bogtilbud

Indbundne udgaver af gamle numre af Danskeren sælges for 100 kroner pr. stk. plus porto. Det drejer sig om 4 flotte bind med udgaverne 1987-1993, 1994-1997, 1998-2000 og 2001-2007.

Et uvurderligt leksikon over de seneste 25 års udlændingepolitik i Danmark i håndværksmæssigt flotte indbindinger, som vil pynte i enhver reol.

Kontakt sekretariatet, tlf. 86132401 eller e-mail danskeren@danskeren.dk for bestilling.

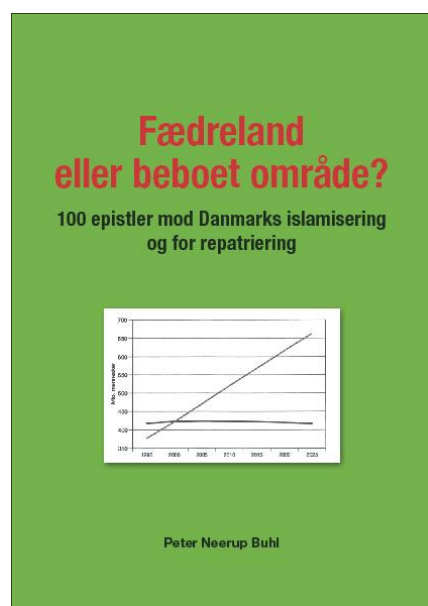

2 nye bøger

Fædreland eller beboet område

Den Danske Forening har udgivet en højaktuel og meget vedkommende bog af cand. mag. Peter Neerup Buhl med titlen "Fædreland eller beboet område? 100 epistler mod Danmarks islamisering og for repatriering".

Bogen er et vægtigt indlæg i debatten om sammenhængskraften i det danske

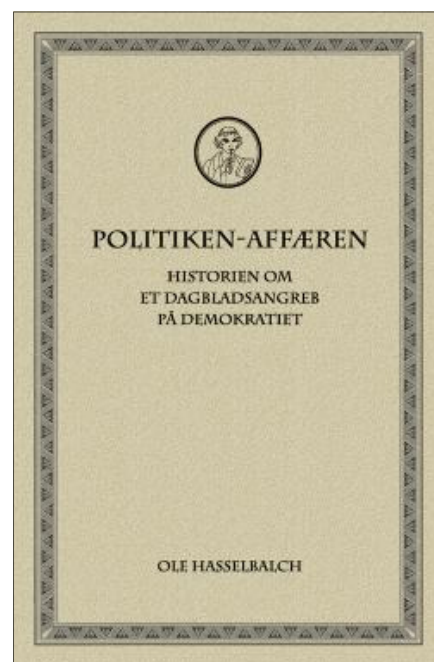
samfund. Dens hovedtese er, at tilstedeværelsen af muslimer allerede er alt for voldsom til, at en betryggende, politisk bæredygtig udvikling kan sikres i det længere perspektiv. Bogen argumenterer for repatriering som den eneste holdbare løsning på problemet.

Bogen er på 294 sider og koster 198 kr. Den kan bestilles ved henvendelse til danskeren@danskeren.dk eller ved indsættelse af beløbet på bankkonto: reg.nr. 9173 konto 4547551.

Et interview med forfatteren kan ses på <http://medie1.dk>

Politiken affæren

Ole Hasselbalch har skrevet en bog om "Politiken affæren", som rummer en nådesløs afsløring af de metoder, Politiken benyttede i sin kampagne mod den private forening 'ORG' i sommeren 2011. I bogen nagler forfatteren punkt for punkt Politikens tilsidesættelse af kravene til ordentlig og hæderlig journalistik, ligesom han fortæller mere generelt om forholdene på dette blads

redaktion. Bogen, som er på 188 sider, er udgivet af Trykkefrihedsselskabet. Den kan bestilles ved henvendelse til danskeren@danskeren.dk eller ved indsættelse af 198 kr. på bankkonto: reg.nr. 9173 konto 4547551. Sendes portofrit til medlemmer.

Det kan også anbefales at bestille begge bøger på biblioteket!

2 nye film

Børnebomben

Den Danske Forening har udgivet en ny video, Børnebomben, som med tørre fakta beskriver befolkningsudviklingen i Mellemøsten, Nordafrika og Europa og forklarer denne udviklings konsekvenser. Videoen kan ses på DDFs hjemmeside

og på YouTube. På YouTube: Søg efter "børnebomben".

Jubilæumsvideo

I anledning af Den Danske Forenings 25-års jubilæum har foreningen fået fremstillet en video af ca. et kvarters varighed.

På videoen interviewer Danskerens redaktør Harry Vinter foreningens tidligere formand og nuværende juridiske rådgiver Ole Hasselbalch om, hvorfor foreningen blev stiftet, hvordan de 25 år er forløbet for foreningen og for Danmark og om, hvordan status ser ud efter 25 års virke.

Harry Vinter og Ole Hasselbalch under optagelsen af jubilæumsvideoen.

Endelig berøres scenarier for Danmarks fremtid.

Videoen kan ses på Den Danske Forenings hjemmeside og på YouTube.